

p/cco/o

ขอให้อาหารค่ำมือหี มีแต่ความรัก

两个人的晚餐

叶眉
เย่วเหมย
เจียน

อรอาภา พิมพ์อุบล
แปลา

ไม่ว่าการใช้ชีวิตหรือการทำอาหารก็ล้วนต้องการการเอาใจใส่

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ขอให้อาหารค่ำมื้อนี้ มีแต่ความรัก

两个人的晚餐

เย่วเหมย

เจียน

อรอาภา พิบพ์อุบล

แปล

หรือไม่ทั้งสองคนก็จะนั่งชิดกันแล้วดูทีวี อ่านหนังสือ
เข้าครัวด้วยกัน เป็นบรรยากาศที่อบอุ่นและสบายใจ

- เย่วเหมย

การอ่านดี้อร่าทุกเล่มที่ฉัน

ขอให้อาหารคำมือนี้มีแต่ความรัก 两个人的晚餐

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

《两个人的晚餐》Author: 叶眉 Ye Mei

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

本泰语版通过北京方舟阅读科技有限公司授权出版

This Thai edition is authorized by Beijing Ark Reading Technology Co., Ltd. 北京方舟阅读科技有限公司

Arranged through Manzhouli Zhalainguoer Wenxin Counseling Studio

(满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6923-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระวร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ วิศรา นันทวิญญู • บรรณาธิการต้นฉบับ จรัส ภายโรจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม นวพรรษ เอื้อพัทธยากร

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ปิ่นนิภา ฌปะกัษ

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรีสร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ความทรงจำดีๆ มักจะเกิดขึ้นรอบโต๊ะอาหาร ไม่ว่าจะเป็นความทรงจำในงานเลี้ยงฉลองวันเกิดพร้อมหน้ากับครอบครัว เดตหรูหาสุดโรแมนติคที่ภัตตาคารกับคนรัก หรือปาร์ตี้บุฟเฟต์เฮฮากับแก๊งเพื่อนๆ เพราะไม่มีอะไรที่เหมาะสมจะนำพาผู้คนให้มาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันได้เท่าอาหารดี ๆ สักหนึ่งมื้อ

อาหารเป็นสิ่งสำคัญในชีวิต เพราะอาหารเป็นมากกว่าการเติมท้องให้อิ่ม อาหารคือการเติมใจให้อบอุ่น ด้วยความอร่อยจากวัตถุดิบคุณภาพดี และบทสนทนาเปี่ยมความรักที่ได้แบ่งปันกันระหว่างมืออาหาร

หนังสือขอให้อาหารคำนี้มีแต่ความรัก บอกเล่าเรื่องราวของสองพ่อลูกที่ต้องเผชิญหน้าและพยายามก้าวผ่านการสูญเสียคนในครอบครัว สิ่งที่สำคัญทิ้งไว้ให้คือหนังสือทำอาหาร รวบรวมจะบอกว่าบางทีการใช้ชีวิตก็อาจไม่ต่างจากการทำอาหาร ขอแค่อย่าลืมนำใจรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ก็จะปรุงอาหารที่อร่อยและใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มได้แน่นอน

p/cco/lo

1 ปลายกะพงหึ่ง

จ้าวอึ้งซิงคลายเนกไทแล้วเตะรองเท้าออก ก่อนเอนตัวนอนบนโซฟา เดิมเขาอยากวินวิสกี้ครึ่งแก้ว แต่คิดดูแล้วอย่างน้อยต้องรอหลังจากนี้ห้าชั่วโมงถึงจะมอมตัวเองด้วยเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้เวลานี้ยังจำเป็นต้องรักษาสติสัมปชัญญะเอาไว้ จึงอดทอดถอนใจไม่ได้

ทำไมเขาถึงเห็น้อยล้าขนาดนี้ จ้าวอึ้งซิงไม่ได้กลับมาจากสนามรบ และไม่ได้ออกไปทำงานต่างเมืองนานสืบกว่าชั่วโมง เขาแค่เพิ่งเข้าประชุมผู้ปกครองของลูกสาวเท่านั้น

ครึ่งปีมานี้จ้าวอึ้งซิงหมดเรี่ยวหมดแรง

จ้าวเจิงเซวียลูกสาวของเขานั่งลงข้าง ๆ เขาอย่างเงียบ ๆ เธอหรีตามองพ่อที่เอนตัวบนโซฟา ก่อนหยิบรองเท้าที่เขาเพิ่งเตะทิ้งไปวางไว้ที่โถงประตู แล้วถือรองเท้าแตะคู่หนึ่งกลับเข้ามา

เดือนนี้ป้าจางที่เป็นแม่บ้านรายชั่วโมงลาหยุดหนึ่งเดือนเนื่องจากลูกสาวของเธอเพิ่งคลอดลูก ป้าจางเลยต้องกลับไปช่วยลูกสาวดูแลทารกแรกเกิดด้วยใจปีติยินดี

ป้าจางช่วยจ้าวอึ้งซิงจัดการงานบ้านมานานครึ่งปีแล้ว เธอทำอาหารอร่อยยอดเยี่ยม ทุกวันพอเปิดประตูเข้ามาเจอกับข้าวเหล่านั้ัน อึ้งซิงจะรู้สึกว่าเขาก็มีชีวิตที่ดีไม่หยอก

คราวนี้ป้าจางไม่ได้แจ้งว่าจะลาออก แต่พอเธอจากไป ความเกี้ยวพาราสีของจ้าวอึ้งซิงกับเธอก็คือการดูเธอโพสต์ภาพทารกแรกเกิดในโมเมนต์วีแชตหลายรอบต่อวัน เริ่มแรกก้อนเนื้อ

เล็กๆ นั้นเป็นสีชมพูทั้งตัว หัวหน้าปากเต็มไปด้วยสะเก็ดผิวหนัง
จุกจุกเกล็ดของตัวเองข่วนจนเป็นแผล

สองวันมานี้ก้อนเนื้อนั้นเติบโตเป็นทารกน่ารักน่าชัง
ซิดดาเล็ก เวลานอนก็กำมัดเล็กๆ วางไว้ข้างแก้ม หลังมือเป็น
เนื้ออวบปูนขึ้น มองเห็นร่องข้อต่อช่วงหนึ่งแล้ว เมื่อมีก้อนเนื้อ
เล็กๆ นุ่มนิ่มอย่างนี้อยู่เป็นเพื่อน ก็ไม่แน่ว่าป่าจางจะยินดีกลับมา
เผชิญกับนายจ้างจอมโหดอย่างอั้งอีก เขาเองก็ไม่ได้หาแม่บ้าน
พาร์ตไทม์มาแทนที่เธอทันที

จ้าวอั้งนึกขึ้นได้ว่าตอนเจิงเซวียเพิ่งเกิดใหม่ ๆ เขาก็ตกอยู่ใน
สถานการณ์เช่นนี้ เพียงแต่เริ่มแรกไม่มีแม่บ้านคอยช่วยเหลือ
ชีวิตก็เลี้ยงดูเจิงเซวียด้วยตัวคนเดียวจนลูกเติบโต

ชีวิตคือแม่ของเจิงเซวียและเป็นภรรยาของอั้ง เธอเป็นคน
ตั้งชื่อให้เจิงเซวีย ซึ่งหมายถึง “ประสบความสำเร็จ ทว่าขาดแคลน”
ในตอนแรกญาติหลายคนของชีวิตคัดค้าน แต่เธอยืนยันที่จะ
ตั้งชื่อลูกด้วยชื่อนี้ คนที่ออกความคิดเห็นตรงกันข้ามรู้สึกวุ่นวายในชื่อนี้
มีคำว่า “ขาดแคลน” ปนอยู่ จึงคล้ายจะไม่เป็นมงคล แต่เธอให้
เหตุผลว่าจะสนใจพวกเขาไปทำไม นอกจากดีแต่พูดแล้ว พวกนั้น
ก็ไม่ได้เห็นเอ่ยปากช่วยเหลือลูกของเธอเลยสักนิด หนึ่ง พวกเขา
ไม่ได้ออกแรง สอง พวกเขาไม่ได้ออกเงิน แล้วมีสิทธิ์อะไรมาแสดง
ความคิดเห็น แต่เมื่อจ้าวเจิงเซวียอายุเก้าขวบก็เสียแม่ไป

ได้ยินว่าตอนนั้นในหนึ่งวันจ้าวเจิงเซวียกินนมแปดมื้อ
เปลี่ยนผ้าอ้อมสิบกว่าผืน

ทำไมถึงใช้คำว่า “ได้ยินว่า” นะหรือ เอ่อ เพราะนั่นเป็น
ช่วงเวลาที่ยิ่งงานยุ่งมาก อย่างน้อยต้องมีประชุมทางไกล

ตอนเจ็ดโมงเช้ากับคนของบริษัทย่อยสามแห่งในประเทศต่างๆ สองครั้งต่อสัปดาห์ ทุกวันศุกร์จำต้องบินไปรายงานบริษัทแม่ที่ฮ่องกง วันอาทิตย์ถึงค่อยนั่งเครื่องบินเที่ยวดีกลับมามากแล้ว ความคิดเห็นของเบ๊งบบให้เพื่อนร่วมงานฟัง

ความทรงจำเกี่ยวกับเจ๊งเซวีย้วยทารกของอึ้งซึ้งนั้นเลื่อนรางเหลือเกิน บางคราวชีวิตก็บ่นว่าเจ๊งเซวียติดนิสัยนอนในอ้อมกอดของผู้ใหญ่ พอวางเธอลง เธอก็จะแหกปากร้องไห้ ซ้ำยังเลือกกินมาก ไม่ๆๆ เธอไม่ใช่เด็กที่ชอบกินลูกอม หรือไม่กินผัก ไม่กินต้นหอมซอย เจ๊งเซวียู้จู้จุกจิกกับคุณภาพของอาหารมานานมากแล้ว จะต้องกินอาหารปรุงสดใหม่เท่านั้น เธอไม่ซายตามองอาหารแช่แข็งและอาหารกึ่งสำเร็จรูปสักนิด ชุดอาหารเด็กในร้านฟาสต์ฟู้ดยังไม่ต้องพูดถึง ครั้งแรกที่เธอกินน้กเก็ตของแมคโดนัลด์ พอกัดเข้าไปคำเดียวก็ขมวดคิ้วพลางกล่าวว่า “กลิ่นและรสชาติที่ปรุงแต่งแรงเกินไป” เวลานั้นเธออายุแค่สามขวบกว่าเท่านั้น

จ้าวเจ๊งเซวียชอบแตะขนมปังฝรั่งเศสกรอบๆ ที่เพิ่งออกจากเตา แต่หากเป็นขนมปังค้ำคั้น เจ๊งเซวียจะชิมเพียงคำเดียวแล้วไม่แยแสอีก นี่เป็นเจ๊งเซวียในความทรงจำของชีวิต เธอจะนั่นปัญหาที่ยากเย็นก็คือการเตรียมอาหารในแต่ละวันให้เด็กคนนี้

ชีวิตรู้สึกว่าเป็นคนนี้เป็นคู่หูที่สวรรค์ประทานแก่เธอ

อาชีพของชีวิตนี้นั้นพิเศษอย่างยิ่ง เธอเขียนคอลัมน์พิเศษเกี่ยวกับวัฒนธรรมการกินและดื่ม ไซ่แล้ว เหมือนไซ่หลาน¹ นั้นแหละ

¹ Chua Lam (ค.ศ. 1941 - ปัจจุบัน) ปรมาจารย์นักชิมของวงการอาหารฮ่องกง เป็นคอลัมนิสต์และพิธีกรรายการโทรทัศน์ในฮ่องกง

เธอมีรสนิยมด้านอาหารดีเยี่ยม ถ้าร้านอาหารเปิดใหม่ในเมืองร้านไหนทำให้ชีวจื่อเขียนขึ้นชมลงในคอลัมน์ได้ ถึงจะแค่มื้อก็ประโยชน์ก็มีลูกค้าเข้าร้านอย่างล้นหลาม แต่ชีวจื่อมีอุปนิสัยของศิลปิน นั่นคือเธอยินดีกรานจะจ่ายเงินค่าอาหารเองทุกมื้อ อีกทั้งยังตั้งใจเลือกมื้อค่ำวันหยุดสุดสัปดาห์ที่มีคนเยอะ คล้ายกับจะทดสอบความสามารถในการบริหารจัดการของร้านอาหารและมาตรฐานการบริการ “ไวน์แดงรสเปรี้ยวคู่ควรกับการมาสก์หน้าเท่านั้น วัวตัวนี้ราวกับเดินทางไกลมากกว่าสองหมื่นห้าพันหลี่² จากนั้นก็เหนื่อยตายกลางทาง ทั้งผอมและไร้รสชาติ” คอลัมน์ของชีวจื่อได้รับความนิยมจากผู้อ่านจำนวนมาก ต่อให้ไม่ไปกินตามเธอ แค่อ่านคำวิจารณ์ที่กล้าหาญและสอดแทรกอารมณ์ขันของเธอก็หัวเราะจนน้ำตาไหลได้แล้ว

เมื่อเธอคลอดลูกเป็นเด็กที่พิถีพิถันเรื่องการกินถึงเพียงนี้ เวลาส่วนใหญ่ของชีวจื่อจึงหมดไปกับการทำอาหาร ตราบใดที่เด็กน้อยพอใจ ชีวจื่อก็จะเข้าครัวอย่างมีความสุข พอตุ๊กตาตัวนี้โตขึ้นจนอายุราวสองขวบ ก็กลายเป็นเด็กรักการกินและออกไปวิพากษ์วิจารณ์ร้านอาหารด้วยกันกับแม่ได้แล้ว นิสัยของเด็กน้อยชวนให้คนลำบากใจเป็นที่สุด เพราะเด็กน้อยจะคอยจับผิดว่าจานชามช้อนส้อมไม่เงาแวววาวพอ แถมยังรังเกียจที่เครื่องเทศไม่สดใหม่พอ

ชีวจื่อมักเขียนไปพลางหัวเราะไปพลาง ทำไมต่อมรับรสของเด็กคนนี้ถึงละเอียดอ่อนขนาดนี้นะ เธอจะคอยดูว่าต่อไปในอนาคต

² หรือลิ^๓ หน่วยวัดความยาวของจีน 1 หลี่ ประมาณ 500 เมตร

ลูกของเธอจะทำอาหารเป็นอย่างไร

ที่น่าแปลกก็คือจากความทรงจำของอึ้งซิ่ง เด็กน้อยคนนี้อ่อนหวานน่ารักเสมอมา เธอชอบหัวเราะ “คิกคัก” มาแต่ไหนแต่ไร ยังไม่มีพื้นที่ความมั่นคงมาแตะเต็มซ้ำๆ ได้แล้ว พอโตขึ้นอีกหน่อย เจิงเซวียจะกระโจนเข้ามาร้องเรียก “พ่อ” ในขณะที่อึ้งซิ่งก้าวเข้าประตูบ้าน เขาไม่เคยรู้ลึกว่าเจิงเซวียเป็นเด็กเลี้ยงยากมาก่อน

“พ่อ มื้อค่ำพวกเรากินอะไรกันคะ” เจิงเซวียถามหยิ่งเซิง

จ้าวอึ้งซิ่งเพิ่งได้สติคืนมา เขายื่นโทรศัพท์มือถือให้เจิงเซวีย

“ลูกดูว่าอยากกินอาหารเดลิเวอรี่ของร้านไหนก็สั่งมาแล้วกัน”

ตอนนี้เจิงเซวียเรียนชั้นประถมปีที่สี่แล้ว จึงอ่านเมนูออกทั้งหมด แถมยังอ่านคำวิจารณ์ติชมของลูกค้าคนอื่น ๆ เข้าใจเดือนนี้ป่าจางไม่อยู่ เธอกับพ่อแทบจะกินอาหารเดลิเวอรี่ในละแวกนี้จนครบสองรอบแล้ว เจิงเซวียสั่งอาหารด้วยความคล่องแคล่ว จากนั้นก็ปล่อยให้หน้าตาหยด “แหมะ” ใส่โทรศัพท์อย่างอดไม่ได้

เธอเซ็ดโทรศัพท์ด้วยชายเสื้อแล้วยืนคั่นให้อึ้งซิ่ง

“หนูคิดถึงแม่ค่ะ”

“พ่อก็คิดถึงแม่” อึ้งซิ่งยกไหล่

“ถ้าแม่ยังอยู่ พวกเราคงไม่ถึงกับต้องกินอาหารเดลิเวอรี่ทุกวัน”

จ้าวอึ้งซิ่งยิ้มๆ เขาไม่ออกความเห็นอะไร

“แม่บอกหนูว่าถ้าอยู่จนกระทั่งไม่มีเวลาทำกับข้าวสักมื้อ อย่างนั้นที่อยู่อยู่ก็ไร้ความหมาย พวกเราสองคนอย่างน้อยก็มาตั้งสติ ทำกับข้าวกันเถอะค่ะ”

จ้าวอึ้งซิ่งมองเด็กคนนี้อยู่ โต้ตอบคล้ายชีวิตจืด กระทั่ง

บุคลิกท่าทางและอารมณ์ที่แสดงออกเวลาพูดจาก็เหมือนกัน
ทุกกระเบียดนิ้ว มุมปากเขิดเขี้ยวอย่างเป็นธรรมชาติ พูดจบ
หนึ่งประโยคก็เฝ้าริมฝีปากโดยไม่รู้ตัว

เขาอยากทำให้บรรยากาศสดชื่นขึ้นสักหน่อย “ทำไมลูก
ไม่เรียนรู้ฝีมือทำกับข้าวอันแสนเก่งกาจของแม่เองเลยละ ถ้าได้
ความสามารถของแม่มาสักหนึ่งเปอร์เซ็นต์ พวกเราก็ไม่ต้องกิน
อาหารเดลิเวอรี่แล้ว”

คิดไม่ถึงว่าเจิงเซวียจะร้องให้ “โฮ” ออกมา อี้ซิงไม่รู้ว่า
ควรจะปลอบเธออย่างไรดี ครึ่งปีมานี้ นับว่าเป็นครั้งแรกที่เจิงเซวีย
ร้องให้ต่อหน้าเขา เขาทำได้เพียงมองเด็กหญิงตัวผอมบางพุบกับ
หมอนบนโซฟาพาลงร้องไห้สะอึกสะอื้น หมอนคู่้นั้นเป็นหมอน
ที่ซิวฉือซื้อเข้าบ้านหลังตกแต่งภายในเสร็จ เธอตั้งใจเลือก
สีเหลืองซึ่งที่สดใสเพื่อเพิ่มความสว่างให้ห้องรับแขกที่เรียบง่าย
สะอาดตา

กริ่งประตูดังขึ้น เป็นพี่ชายที่มาส่งอาหารเดลิเวอรี่

จ้าวอี้ซิงลุกขึ้นไปรับถุงพลาสติก หลังจากขอบคุณพี่ชาย
ที่มาส่งอาหารเดลิเวอรี่แล้ว ก็วางกล่องข้าวลงบนโต๊ะอาหาร
ก่อนร้องเรียกเจิงเซวียให้มากินมื้อค่ำ

วันนี้เจิงเซวียสั่งเม้าไช้³ แต่อี้ซิงไม่ชอบอาหารอย่างเม้าไช้
เท่าไรนัก จากมุมมองของเขา เม้าไช้เป็นอาหารที่ฉาบฉวยและ

³อาหารขึ้นชื่อของมณฑลชื้อชวน (เสฉวน) ประกอบด้วย เนื้อสัตว์
เต้าหู้ อาหารทะเล ผัก แล้วนำลงไปต้มในหม้อ เสิร์ฟมาในชาม โรยผักชี
หอมหัวใหญ่ กระเทียมสับ มีลักษณะคล้ายหม้อไฟ แต่ต่างกันที่น้ำซุป

หยาบเกินไป ไม่ว่าจะเป็นวัตถุดิบอะไร ก็ไม่แยกแยะว่าสิ่งไหนเป็น
 สิ่งไหนแล้วต้มลงในน้ำซุปจนเดือดพล่านก่อนจะกินเข้าไป ให้รสชาติ
 เดียวกัน ระดับความร้อนของไฟที่ใช้เท่ากันตลอด ไม่ว่าจะเป็นผัก
 เห็ด เส้นก๋วยเตี๋ยวหรือเนื้อสัตว์ สุดท้ายแล้วรสชาติเหมือนกันหมด

ทว่าชีวจื่อเรียนรู้ที่จะเปล็ดเปล็นไปกับอาหารชนิดนี้ ชีวจื่อ
 รู้สึกว่าอาหารชนิดนี้แฝงไว้ด้วยลมหายใจของมนุษย์อย่างเข้มข้น
 มีเส้นก๋วยเตี๋ยวให้ออกแรงเคี้ยว ตามด้วยรากบัวกรอบๆ ฟองเต้าหู้
 ที่ซึมซับน้ำซุปจนอิม ถั่วงอกเย็นสดชื่น จับคู่กับเนื้อเปะสไลซ์
 เมื่อยกมาใส่เผ็ดร้อนหม้อหนึ่งขึ้นโต๊ะ เริ่มกินได้ห้านาทีก็เหิง้อออก
 อบอุ่นไปทั้งตัว น้ำมูกน้ำตาไหล จ้าวเจิงเซวีย เด็กคนนี้ได้รับการ
 ถ่ายทอดการรับรสชาติมาจากแม่ เธอให้ความสนใจกับอาหาร
 ข้างทางอย่างยิ่ง และหนีห่างจากอาหารของโรงแรมใหญ่อย่าง
 เด็ดขาด

แสงสายัณห์นอกหน้าต่างค่อยๆ ทอดลง รถราบนถนน
 ที่มุ่งหน้าออกนอกเมืองติดขัดชนิดที่ว่าคลาคล่ำเนื่องแน่น ไฟท้าย
 สีแดงของรถยนต์เรียงแถวยาวเป็นระนาว สวยงามยิ่งกว่าแสงไฟ
 นีออน

สองพ่อลูกนั่งลง เจิงเซวียชอบกินก๋วยเตี๋ยวเส้นใหญ่ที่สุด
 ส่วนอี้ซิงเลือกกินเนื้อวัวติดมัน

“ประชุมผู้ปกครองวันนี้ ครูหยางจงใจรังตัวพ่อให้อยู่คู่ด้วย”
 อี้ซิงบอกเจิงเซวีย

เจิงเซวียก้มหน้าก้มตากินอาหาร ไม่พูดจาสักคำ

“ครูบอกว่าเทอมนี้มีสองวิชาที่ลูกสอบกลางภาคได้แค่
 เจ็ดสิบกว่าคะแนน”

เจิงเซวียไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง คะแนนของเธอตกฮวบฮาบในช่วงครึ่งปีที่ผ่านมา

“ครูหยางบอกว่าถ้าลูกู้สึกว่าใจสู้ แต่ไม่มีเรี่ยวแรง ก็ให้พิจารณาพักการเรียนสักระยะหนึ่ง ฝ่ายวิชาการของโรงเรียนจะช่วยอำนวยความสะดวกให้”

จ้าวเจิงเซวียเหลือบตามองพ่อ “ขอโทษนะคะ...” พอกล่าวถึงตรงนี้ ดวงตาทั้งคู่ของเจิงเซวียก็แดงเรื่อ พ่อใส่ใจการเรียนของเธอมากเลยหรือ เจิงเซวียไม่เข้าใจ เคยมีครั้งหนึ่งที่พ่อไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลูกเรียนอยู่ชั้นอะไร แต่ตอนนี้เจิงเซวียนึกกะอายใจ เพราะครึ่งปีมานี้ชีวิตของพ่อไม่ง่ายเลย พ่อทำงานล่วงเวลาน้อยลงมาก โครงการที่จำเป็นต้องไปต่างเมืองก็ส่งต่อไปให้เพื่อนร่วมงาน พ่อออกจากบ้านไปทำงานตอนหกโมงเช้าเพียงเพื่อที่จะเลิกงานตรงเวลาสี่โมงเย็น แล้วรีบกลับมาอยู่เป็นเพื่อนเธอ ระยะนี้พ่อทุ่มเทเพื่อเธอไม่น้อย แต่เธอกลับไม่มีอะไรตอบแทน

แน่นอนว่าก่อนหน้านี้จ้าวอี้ซิงไม่จำเป็นจะต้องลำบากใจกับเรื่องทั้งหมดนี้เลย ตอนชีวิตเธอยังอยู่ เรื่องเรียนของเจิงเซวียไม่เป็นปัญหาสักนิด

ชีวิตเธอไม่ใช่แม่ที่จับจ้องลูกให้ทำการบ้านทุกวัน “ฉันสอนลูกตี๋มแอลกอฮอล์กับมีความรักก็พอแล้วนี่ นอกเหนือจากนั้นก็ปล่อยให้โรงเรียนสอน” ตอนที่ชีวิตเธอยังอยู่ เจิงเซวียมีความสุขกว่านี้ อี้ซิงจำได้ว่า บางครั้งบางครั้งชีวิตเธอก็พร่ำบ่นว่าตอนนี้การเรียนการสอนชั้นประถมศึกษาผละการะในการทำการบ้านมาให้ผู้ปกครองมากเกินไป

ครึ่งปีมานี้จ้าวอี้ซิงถึงได้รู้ว่าการที่ลูกเรียนชั้นประถมศึกษา

เป็นเรื่องที่ต้องทุ่มเทพลังกำลังถึงขนาดนั้น เขาหวังอย่างยิ่งว่าจะมี
กองกำลังมาสนับสนุน ครูให้การบ้าน “การสำรวจ” บางอย่าง
เป็นประจำ อย่างเช่น ระยะนี้กำลังเรียนรู้จากเอ็ดสัน⁴ เลยให้
นักเรียนลงมือประดิษฐ์คิดค้นเล็กๆ น้อยๆ ด้วยตนเอง นี่ทำให้
จำวอชิงในฐานะวิศวกรไฟฟ้าไม่รู้ว่าควรทำอะไรดี ลูกสาวยังไม่มี
ความรู้พื้นฐานด้านกลศาสตร์ วิชาไฟฟ้า และวิชาคณิตศาสตร์เลย
แต่คิดจะให้ทำ “งานประดิษฐ์เล็กๆ น้อยๆ” นั้นหรือ สุดท้ายแล้ว
ผู้เป็นพ่อก็ต้องลงมือทำด้วยตัวเอง เขาเค้นความคิดสุดความสามารถ
ทำเครื่องปั่นไฟด้วยมือ และเพิ่มหลอดไฟดวงเล็ก แค่นี้เขาย่อมที่กุม
หลอดไฟไว้ มันก็จะกะพริบวิบวับ จำวอชิงจึงใจต่อปลายสายไฟ
ลวกๆ แสร้งทำเป็นว่าของชิ้นนี้ทำจากฝีมือของเด็ก เจิงเซวียมอง
“สิ่งประดิษฐ์” นี้แล้วตลกดีใจ กล่าวชื่นชมพ่ออย่างจริงใจ “คิดไม่ถึง
เลยว่าคุณก็ฉลาดไม่เบา!”

ไม่รู้อีก่อนหน้านี้นักเรียนสายศิลป์อย่างซิ่วรับมือกับ
การบ้านแปลกพิสดารที่ครูให้มาเหล่านี้อย่างไร

จำวอชิงมองเจิงเซวีย เขารู้สึกว่าตอนนี้ดวงตาของเด็กคนนี้
สูญเสียความอímเอมใจ ดวงตาทั้งคู่ไม่จตจ่อ จิตใจล่องลอย
เธอสูญเสียแม่ไปตอนอายุเก้าขวบ จะมีเด็กสักกี่คนที่จะยังมีกำลังใจ
อยู่ได้

“ถ้ารู้สึกเหนื่อยกับการเรียนมากไปจริง ๆ ก็ลองคิดเรื่อง
พักการเรียนดูนะ พ่อก็จะหยุดยาวเป็นเพื่อนลูกด้วย” อี้ซิงเสนอ

⁴ Thomas Alva Edison (ค.ศ. 1847 - 1931) นักวิทยาศาสตร์และ
นักประดิษฐ์ชาวอเมริกัน

ความเห็นอีกครั้ง

จำวเจิงเขวียตอบอย่างสุขุมรอบคอบ “ถ้าไปเรียนยังใช้ชีวิตง่ายหน่อยละ ไม่นั่นจะให้ทำอะไรที่บ้านละคะ ดูรายการทีวีรอบแรกจบก็ดูรีรันต่อ ดูจบสี่รอบก็ยังไม่ผ่านไปหนึ่งวันเลย”

จะว่าไปก็จริง

หากไม่ใช่เพราะจำวอั้งซิงมีงานที่เขาทั้งรักทั้งชัง ก็เกรงว่าตอนนี้คงจะกลายเป็นตากลู้งานมาพุงพลุ้ยไปแล้ว เขาเองก็คาดหวังว่าจะผ่านวันคืนไปได้เร็วสักหน่อย

ดูท่าแล้วปีนี้ “ความสุข” สองพยางค์นี้จะไม่เกี่ยวพันกับพวกเขาสองพ่อลูก

...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น จางหย่งเหมย แม่ของชีวิตชื่อโทรมาเชิญพวกเขาสองพ่อลูกไปกินข้าวช่วงวันหยุดเสาร์อาทิตย์

เมื่อก่อนจำวอั้งซิงไปบ้านพ่อตาแม่ยายไม่บ่อยนัก

จำวอั้งซิงรู้สึกว่าการทิ้งเวลานอนตื่นสายโด่งในวันเสาร์อาทิตย์แล้วรีบไปตลาดเช้าและขับรถจากทางใต้ไปทางเหนือของเมืองเพื่อกินอาหารมื้อเดียวเป็นอะไรที่ไม่จำเป็นโดยสิ้นเชิง แต่ชีวิตก็กลับชอบเธอเองก็ไม่ผิดใจเขา อั้งซิงไม่ยินดียุติไป จันชีวิตชื่อพาลูกไปเอง

ชีวิตยืนชู พ่อของชีวิตชื่อเป็นนักศึกษาเหล่าซานเจีย⁵ ที่ศึกษา

⁵ชื่อเรียกนักเรียนมัธยมศึกษาที่เรียนจบเมื่อ ค.ศ. 1966 - 1968 ซึ่งมหาวิทยาลัยจีนหยุดรับนักศึกษาเนื่องจากเกิดการปฏิวัติวัฒนธรรม

เรื่องธรณีวิทยา หลังเขาเรียนจบมหาวิทยาลัย ภาครัฐก็เรียกตัวเขาไปเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเหมืองแร่ โดยส่งไปยัง “สถานที่ที่มีความจำเป็นมากที่สุดในประเทศ” เขาจึงย้ายครอบครัวไปลงหลักปักฐานที่หลันโจว และเกษียณอายุเมื่อไม่กี่ปีก่อน ตอนนี้เขาปลูกดอกไม้และจับชาทุกวัน ใช้ชีวิตอย่างสบายและเป็นอิสระ

เดิมทีในใจจางหย่งหมยคิดว่าแต่งกับไก่อ้อยู่ตามไก่อ่ แต่งกับสุนัขก็อยู่ตามสุนัข ย้ายตามพี่ชิวจากพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์มาลงหลักปักฐานที่นี่ เริ่มแรกก็รู้สึกว่ามีอากาศแห้งแล้งบ่อยๆ ดวงอาทิตย์ร้อนแรงเกินไป เธอพบว่าพูดบ่อยครั้งว่าสภาพอากาศร้อนแรงเกินไป อยู่แล้วไม่คุ้นชิน แต่หากให้เธอกลับไปพักที่บ้านเดิมหนึ่งสัปดาห์ เธอก็รู้สึกว่าได้เห็นดวงอาทิตย์ทั้งวัน แดดฝนยังตกทุกคืนจนเธออดอันตันใจสุดๆ

ท่ามกลางสภาวะที่จะเข้าก็ไม่ใช่ จะถอยก็ไม่เชิง จางหย่งหมยค่อยๆ มองหลันโจวเป็นบ้านของตัวเอง

ชายหญิงวัยชราคู่นี้เสียลูกสาวในวัยแก่เฒ่าก็เป็นธรรมดาที่จะไม่สบายใจ ทว่าครึ่งปีมานี้เห็นลูกเขยผ่ายผอมเกินทน หลานสาวเองก็เฉยชาใจลอย คนแก่ทั้งสองยิ่งอดรนทนไม่ไหว

คุณตาชิวเสนอว่า “อึ้งชิง ถ้าเธออยากออกไปผ่อนคลายจิตใจ พวกเราจะช่วยเธอดูแลเจิงเซวียให้เอง”

ยังไม่ทันรอให้อึ้งชิงตอบ เจิงเซวียก็ชิงแย้งขึ้นก่อนว่า “หนูจะไม่แยกจากพ่อค่ะ”

จ้าวอึ้งชิงงยหน้ามองเจิงเซวีย เฮ้อ คิดไม่ถึงว่าลูกสาวจะเข้าข้างเขาขนาดนี้ อึ้งชิงตบไหล่ของลูกสาวเบาๆ “ลูกไปดูซิว่าวันนี้ยายทำกับข้าวอะไร”

จางหย่งเหมยชวนจ้าวเจิงเซวียปอกถั่วแระ เปิดที่อยู่อินหม้อดินกำลังเดือดปุด ๆ บนจานกระเบื้องมีปลากะพงที่ล้างสะอาดแล้วตัวหนึ่ง บนตัวปลา มีรอยมีดบังหลายแห่ง ในตัวปลา มีขิงฝานเป็นแผ่นยัดไว้ ดูท่าว่าจะเตรียมนำไปนึ่ง นี่เป็นการทำอาหารเจียงหนานเพื่อปลอบใจลูกเขยของพ่อตาแม่ยาย

จ้าวอี่ซิงเป็นคนเจียงหนาน ชิวฉือกับจ้าวอี่ซิงรู้จักกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัยเจียงหนาน และรักใคร่ชอบพอกัน แต่เป็นเพราะชิวฉือ หลังพวกเขาสองคนเรียนจบ เขาก็ตามชิวฉือมาปักหลักที่บ้านเกิดของเธอ

ชิวฉือหัวเราะเยาะตนเองว่าเป็นคนล้าหลัง ใจพะวงอยู่แต่กับบ้านเกิด รุ่งเช้าออกจากบ้านก็คาดหวังว่าจะได้เห็นร้านบะหมี่ลาเมี่ยน⁶ เนื้อ ช่วงฤดูร้อนรถบรรทุกจะบรรทุกแคนตาลูปเต็มคัน ช่วงฤดูหนาวบนถนนมีกลิ่นหอมของแอปเปิลลอยไปตามลม มีเพียงชีวิตอย่างนี้ที่จะทำให้ชิวฉือสบายใจ ต่อให้หลังจากนั้นเธอจะกลายเป็นนักวิจารณ์อาหาร แต่เวลาออกไปสัมภาษณ์ข้างนอกก็จะไม่ค้างคืนเกินสองวัน พอเสร็จงานแล้วจะรีบกลับบ้านทันที

ตอนจ้าวอี่ซิงเพิ่งแต่งงานกับชิวฉือ พวกเขาต่างคนต่างหยอกล้อเรื่องการกินอาหารของอีกฝ่าย

“คนที่นี่อย่างพวกคุณเอาแป้งก้อนหนึ่งมาทำเป็นรูปร่างที่แตกต่างกันแล้วกินเข้าไป ไม่รู้สึกว่าน่าเบื่อบ้างหรือไง”

“ไม่น่าเบื่อเท่าพวกคุณที่อาหารทุกอย่างจะต้องย้อมด้วยซีอิ๊ว

⁶ เส้นกวยเตี๋ยวชนิดหนึ่งที่ใช้แป้งสาลีนวดและดึงด้วยมือจนเป็นเส้น เป็นหนึ่งในสิบบะหมี่จีนที่มีชื่อเสียง

กับน้ำตาล ทำเอาดำจนดูไม่ได้หรอกมั้ง”

จ้าวอี่ซิงยังจำครั้งแรกที่ชีวฉือทำปลากะพงหนึ่งให้เขากินได้ เดิมคิดว่าเธอทำเพื่อปลอบใจเขาไม่ให้คิดถึงบ้านเกิด แต่ผลลัพธ์คือ หลังยกจานปลากะพงออกมา อี่ซิงเจอเม็ดเกลือแห้งติดอยู่ที่ขอบจาน เธอหนึ่งปลาจนแตกเป็นริ้ว จืดชืดไร้รสชาติ ชิวฉือเองก็รู้สึกว่ามัน น่าเวทนาจนทนดูไม่ได้ เธอจึงกินปลาตัวนี้โดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น จ้าวอี่ซิงจะได้ไม่กระอักกระอ่วน

จ้าวอี่ซิงกลุ่มใจมาก ทำไมถึงมีคนที่ทำปลาหนึ่งซึ่งเป็นอาหาร แสนธรรมดาออกมาเป็นแบบนี้ได้นะ สำหรับเขานี่น่าจะเป็นเมนู พื้นฐานที่สุดแล้วที่ทำกินกันในบ้าน

สุดท้ายเขาถามชีวฉือว่า “คนที่บ้านเกิดของคุณทำปลาหนึ่ง แบบนี้กันหมดเลยหรือ”

ชีวฉือน้อยใจมาก “ก่อนจะเจอคุณ ฉันเคยอ่านประโยค ‘รักเพียงปลากะพงเลิศรส’⁷ แคว้นหนังสือเรียนภาษาจีน อีกอย่าง เทคนิคนี้เลียนแบบมาจากชายชราในภาพยนตร์ ‘ชีวหาไร้รส’⁸ เขาบอกว่า ‘ไม่ต้องโรยเกลือบนปลา ให้กระจายเกลือไว้ตาม ขอบจานแล้วปล่อยให้ไอน้ำพัดพาเกลือลงไป เพราะเมื่อเนื้อปลา โดนเกลือจะเหนียว’ ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่าปลาตัวนี้จะเป็นแบบนี้

⁷วรรณหนึ่งในบทกวีคนหาปลาในแม่น้ำ สมัยราชวงศ์ซ่ง แต่งโดย ฟานจิ้งเยียน

⁸ *Eat Drink Man Woman* ภาพยนตร์ตลก/ดราม่า กำกับโดยอั้งลี ฉายเมื่อปี ค.ศ. 1994 นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับอาหารที่สะท้อนวัฒนธรรม การใช้ชีวิต ครอบครัว และความรักของชาวไต้หวัน เป็นเรื่องของพ่อที่เป็น หัวหน้าพ่อครัววัยชราที่ทำอาหารให้ลูกสาวสามคนที่ใช้ชีวิตต่างกัน

ทำไมเนื้อปลาถึงแตกเป็นริ้ว แต่เกลื้อยังแห้งเกาะอยู่ที่ขอบจาน”

จ้าวอึ้งไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี “คุณนั่งนานแค่ไหน”

“ไม่ถึงยี่สิบนาทีด้วยซ้ำมั้ง ทำหมูนึ่งข้าวคั่วต้องใช้เวลา
สี่สิบนาที ฉันเดาว่าเนื้อปลายี่สิบนาทีก็น่าจะพอแล้ว”

“เนื้อปลาใช้เจ็ดแปดนาทีก็พอแล้ว คราวหน้าใส่ซีอิ๊วดำ
นิดหน่อย พอยกออกจากหม้อค่อยโรยต้นหอมซอย อุ่นน้ำมัน
แล้วราดลงไป”

จ้าวอึ้งเชี่ยวชาญการทำอาหารจีนหรือ ก็ไม่เ็นา เขาเก่ง
เรื่องการวางแผนการรบบนกระดาน⁹ ต่างหาก แต่ชีวิตก็กลับมี
พรสวรรค์ไม่ธรรมดาในด้านนี้ เพียงชี้แะนัดเดียวก็เข้าใจแจ่มแจ้ง

วันนี้สองพ่อลูกกินอาหารมื้อหนึ่งที่บ้านพ่อตาแม่ยายด้วยความ
พึงพอใจ หลังจ้าวอึ้งกินอาหารเสร็จแล้ว จู่ๆ ก็สัปหงก
ก่อนนอนหลับบนโซฟา คลับคล้ายคลับคลาว่าได้ยินเจียงเซียบอก
คุณตาคุณยายว่า “หม่ผ้าให้พ่อเถอะคะ หลับไปแล้วอาจจะหนาว”

ในฝันเขาไม่รู้ว่าจะตัวเองอยู่ที่ไหน

ระหว่างที่จ้าวอึ้งเคลิบเคลิ้ม ความฝันก็หวนกลับมาถึง
เหตุการณ์ตอนมาเยือนบ้านชีวเป็นครั้งแรก ถูคูหนาวปีนั้นชีวฉือ
ชวนเขามาเที่ยวด้วยความกระตือรือร้น เป็นครั้งแรกที่อึ้งได้สัมผัส
ฤดูหนาวที่สวมเสื้อยืดแค่ตัวเดียวขณะอยู่ในห้องใต้ เป็นครั้งแรก
ที่กินเนื้อแพะแล้วไม่ได้กลืนควา เป็นครั้งแรกที่เล่นสเก็ตบนหนองน้ำ
ที่จับตัวเป็นน้ำแข็งในสวนสาธารณะเล็กๆ

⁹ พวกที่ดูเหมือนมีความรู้มาก คงแก่เรียน แต่ไม่มีประสบการณ์หรือ
ไม่เคยลงมือทำอะไรด้วยตัวเอง

ทุกวันชีวจื่อจะพาเขาไปเดินเที่ยว เขาจำได้ว่าพวกเขาไปโรงเรียนมัธยมที่ชีวจื่อเคยเรียนสมัยก่อน ทั้งคู่ฉวยโอกาสที่ชายชราเฝ้าประตูไม่ทันระวังแอบไปที่สนามกีฬา ฝั่งหนึ่งของสนามกีฬามีโต๊ะปิงปองตั้งเรียงเป็นแถวเป็นแนว นักเรียนกลุ่มหนึ่งกำลังแข่งขันกันอย่างเอาจริงเอาจัง ไม่เลิรฟ์ลูกได้คะแนนก็เลิรฟ์ลูกเสียคะแนน แต่ก็ดูเหมือนพวกเขาจะสนุกสนานไม่น้อย

ในฝันจ้าวอึ้งซิ่งเห็นนักเรียนประมัตติปิงปองกันอีกครั้ง แต่พอหันหน้าไป ชีวจื่อละ ทำไมชีวจื่อถึงไม่อยู่ข้างกายเขาแล้ว ทรวงอกเขาว่างเปล่า เขารู้สึกว่าตนเองลื่นไถลเข้าไปในถ้ำมืดมิด สัมผัสไม่ถึงผนังด้านข้าง สัมผัสไม่ถึงพื้น ไร้เรี่ยวแรงราวกับไร้แรงโน้มถ่วง

...

จ้าวอึ้งซิ่งตื่นก็ตอนใกล้ค่ำแล้ว

หลังมือคำฟอตตาแม่ยายตบหลังของเขาเบา ๆ “อึ้งซิ่ง ทำตัวเองให้รำเริงหน่อยเถอะนะ”

อึ้งซิ่งมองฟอตตา “ทำไมสวรรค์ถึงให้เรามีชีวิตอยู่แค่สามสิบห้าปีล่ะครับ”

เมื่อหลุดคำพูดนี้ออกมา เขาก็นึกเสียใจในภายหลังยิ่งกว่าอะไร เพราะฟอตตาแม่ยายน่าจะต้องเผชิญความทุกข์มากกว่าเขาอย่างแน่นอน เขาไม่ควรพูดอย่างนี้กับพวกท่านเลย

คุณตาชีวไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

จ้าวอึ้งซิ่งไม่พูดจาสักคำ ก่อนจะขับรถพาเจิ้งเซวียกลับบ้าน ฟอลูกทอดสายตามองสี่ท้องฟ้ายามค่านอกหน้าต่างโดยไม่พูดคุยกัน

จ้าวอึ้งจึงรู้ว่าพ่อตาแม่ยายยินดีต้อนรับพวกเขาอีกในวันอาทิตย์ ทว่าเขาไม่อยากไปติดต่อกันสองวัน เขาสัมผัสได้ว่าตั้งแต่ชีวิตจากไป ประสาทสัมผัสทั้งห้าของคนชราทั้งสองถดถอยลงมาก เมื่อก่อนชีวิตยืนชูนั่นชอบการเปิดฟังละครร้องท่อนให้ เป็นเสียงดังคลอภายในบ้าน ทำนองสูงบ้างต่ำบ้าง บทร้องซาบซึ้งกินใจ “คนหนึ่งยืนหัวเรืออ่อนโยนสุภาพ ช้ามองเงาร่างเขาโดดเดี่ยว เดี่ยวดาย...” แต่ครั้งปีมานี้จ้าวอึ้งไม่เคยเห็นเขาฟังละครร้องเลย

จางหย่งเหมยดูซีริสเกาหลี่พลางถักเสื้อไหมพรม ไม่ทันไรก็ถักได้เสื้อแขนยาวตัวหนึ่ง เสื้อแขนสั้นตัวหนึ่ง จากนั้นก็ดึงออก แล้วถักใหม่

เขาไม่รู้ว่าควรจะสื่อสารกับคนชราทั้งคู่อย่างไรดี ทุกคนกินอาหารด้วยกันก็จำกัดอยู่แค่การถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันเท่านั้น

วันต่อมาจ้าวเจิงเซวียเสนอกับพ่อว่าน่าจะจะไปตกปลา ที่สวนสาธารณะละแวกใกล้ๆ ด้วยกัน

สระบัวของสวนสาธารณะหุดโหระมเหสีทอน ใบบัวเหี่ยวเฉา ตะไคร่น้ำเขียวอ้อลอยอยู่บนผิวน้ำยิ่งคล้ายกลากเกลื่อน อึ้งนึ่งตกปลาอยู่บนเก้าอี้พับตลอดบ่าย เจิงเซวียปั่นจักรยานวนไปวนมาอยู่ข้างๆ ในสวนสาธารณะมีเสียงคนเป่าแซ็กโซโฟน ฟังแล้วน่าจะเป็นมือใหม่ เพราะเป่าติดๆ ขัดๆ ฟังไม่เป็นทำนอง

สายลมยามค่ำพัดกิ่งหลิว แว่วเสียงขลุ่ยขาดหายเป็นห้วงๆ เขาไม่ได้ปลากลับไป

จ้าวอึ้งจึงซื้อปลากระพงตัวหนึ่งระหว่างทางกลับบ้าน เขาเหยาะซีอิ๊วดำสองสามหยดก่อนหนึ่งทำเป็นมือเก่า

จ้าวเจิงเซวียกินปลาเก่งมาก เธอใช้ตะเกียบรูดเนื้อที่ท้องปลา

ออกจากก้างเบาๆ มือคำมือนั้นแดงเชียวกินปลากะพงคู่กับข้าว ถ้วยใหญ่อย่างเอร็ดอร่อย กินแล้วก็ไม่ลืมที่จะโยนระเบิดทิ้งไว้ “หนูรู้สึกว่าการกินอร่อยกว่าปลากะพง เอาเข้าจริงเนื้อปลากะพง ยังสาเกินไปหน่อย”

จ้าวอึ้งซิงชำเลื่องมองเธอแวบหนึ่ง “ลูกนี่จุกจิกจังนะ”

ในความทรงจำของเขา ครั้งสุดท้ายที่ชีวิตหนึ่งปลากะพง ให้กินเป็นคืนหนึ่งในปลายฤดูใบไม้ร่วงเช่นนี้ วันนั้นชีวิตรับ เคมีบำบัดรอบแรกเสร็จแล้ว จากนั้นก็ไปตรวจซ้ำ เนื่องจากเขา ต้องเข้าประชุมสำคัญ เลยไม่ได้ไปเป็นเพื่อนเธอ คำวันนั้นอึ้งซิง ได้กลิ่นหอมของเกาลัดคั่วน้ำตาลจึงซื้อกลับบ้านถุงหนึ่ง พอเขา ผลักเปิดประตูเข้าไป ชีวิตที่กำลังทำมือคำอยู่ในครัวสร้างทำเป็น ไม่รู้ไม่ชี้

“หมอว่ายังงัยบ้าง”

“เนื่องอกไม่ตอบสนองต่อเคมีบำบัด” ชีวิตเค้นรอยยิ้ม เธอจัดวางตะเกียบไปพลางกล่าวไปพลาง “มา กินข้าวกันเถอะค่ะ”

จ้าวอึ้งซิงที่วางถุงเกาลัดคั่วน้ำตาลลงนั้นบนตู้ตรงโถงประตู เบาๆ พลันก้าวเท้าไม่ออกในจังหวะแรก

“แล้วลูกล่ะ”

“ส่งไปอยู่กับพ่อแม่ของฉันแล้วค่ะ วันนี้มีแค่เราสองคน”

คำคืนที่เย็นยะเยือก ชีวิตหนึ่งปลาตัวหนึ่ง ทำอาหาร จำพวกยำ และเตรียมเหล้าไว้เต็มโต๊ะ ชีวิตรู้ว่าในสถานการณ์ อย่างนี้พวกเขาต้องการเหล้า ทั้งสองคนนั่งตรงข้ามกัน ไม่มีใคร หยิบตะเกียบ ชีวิตจิบเหล้าอีกหนึ่งแล้วลุกจากโต๊ะอาหาร

ตอนกลางคืนชีวิตนอนหงายหลังให้อึ้งซิงอยู่บนเตียง เธอร้องให้

สะอึกสะอื้นจนไหล่และหลังกระตุกเป็นระยะๆ นี่เป็นความทรงจำครั้งเดียวของอึ้งซิ่งที่ชีวิตอึ้งร้องไห้เพราะอาการป่วยของเธอ

เขายึดไหล่ของชีวิตอึ้งไว้ ให้ทั้งสองคนนอนหันหน้าเข้าหากัน

“เสี่ยวจื่อ ผมรักคุณ คุณรู้ใช่ไหม”

ชีวิตอึ้งปิดปากตัวเองด้วยมือข้างหนึ่ง อุดร้องไห้เสียงดังไม่ได้ เธอผงกศีรษะสุดกำลัง “ฉันรู้ ฉันรู้ค่ะ...”

“พวกเรามีเวลานานแค่ไหน”

“หกเดือนค่ะ ไม่แน่ว่าอาจจะสั้นกว่านั้น ฉันนี่อกตัญญูจริงๆ ทำเรื่องไม่ดีกับพ่อแม่ซะได้”

“พวกเราพยายามอย่างถึงที่สุดแล้ว จริงไหม”

“เคยได้กินเคยได้ดื่มเคยได้เที่ยว ไม่มีอะไรต้องเสียตาย”

ชีวิตอึ้งทอดถอนใจเบาๆ “แค่ลูกยังเด็กเกินไป”

จ้าวอึ้งแย้มยิ้มก่อนเอ่ย “คุณตัดใจจากผมได้ลงหรือ”

“ตาบ๊า เวลาแบบนี้ยังจะแย่งความรักกับลูกอยู่อีก”

ชีวิตอึ้งเองก็เข้าใจ หลังมีลูก พลั้งชีวิตของเธอส่วนใหญ่ก็ทุ่มเทให้ลูกทั้งนั้น แบ่งมาสนใจสามีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

ชีวิตอึ้งหลุบตาลงแล้วกล่าวว่า “เดิมฉันคิดเอาเองว่าวาสนาระหว่างพวกเรากับลูกมีเพียงสิบกว่าปี ส่วนฉันกับคุณยังมีเวลาอีกมาก

“เสียตายที่สวรรค์ไม่ให้เวลาพวกเรามากถึงขนาดนั้น”

ฟ้าไม่ให้คนสมใจปอง เรื่องราวมักไม่เป็นดังใจ

2 เฒ่าหู้ผัดขอสเม็ด¹

วันจันทร์จ้าวอึ้งซึ่งได้รับพัสดุจากสำนักพิมพ์ พอเปิดดูก็เจอหนังสือตัวอย่างเรื่องมื่อคำของสองเรา ของชีวจื่อ

หน้าปกเป็นโต๊ะอาหารไม้ตัวเล็กๆ ข้างหน้าต่าง มีชามและตะเกียบสองคู่วางไว้ ตรงกลางเป็นเต่าหู้ผัดขอสเม็ดซึ่งเป็นอาหารที่เจิงเขวียชอบกินมากเมนูหนึ่ง

หน้าแรกเป็นจดหมายที่ชีวจื่อเขียนถึงสองพ่อลูก

[อึ้งสามมีของฉัน เจิงเขวียลูกสาวตัวน้อย

เดิมทีฉันคิดว่าจะอยู่เป็นเพื่อนพวกคุณทุกๆ มื่อคำ แต่เสียตายที่เรื่องราวกลับไม่เป็นไปอย่างที่ต้องการ

ฉันทิ้งหนังสือเล่มนี้เอาไว้ หวังว่ามันจะอยู่เป็นเพื่อนพวกคุณนะ

อาหารเคยเป็นการปลอบโยนอันแสนยิ่งใหญ่สำหรับฉัน ไม่ว่าในชีวิตของพวกคุณจะมีความสุขควรค่าแก่การเฉลิมฉลอง หรือมีความเครียดที่ทำให้ทุกขระทม หรืออยู่ในสถานการณ์ที่เสียบสงบ หรืออยู่ในสถานที่แสนธรรมดา ก็ผูกปมผ้ากันเปื้อน ทำอาหารให้ตัวเองกินสักหนึ่งมื่อได้ทั้งนั้น]

...ชีวจื่อ

¹ หรือเต่าหู้ผัดขอสชื่อชวน (เสฉวน) เป็นอาหารจีนยอดนิยมของมณฑลชื่อชวน โดยผัดเต่าหู้กับขอสหมาล่า มีส่วนผสมของขอสพริกเต่าเจี้ยว เต้าซี่ และเนื้อสับ ตามตำรับดั้งเดิมจะใช้เนื้อวัว มีรสชาติเผ็ดร้อน

ขณะที่ชีวจื่อเตรียมหนังสือเล่มนี้ เธอเพิ่งได้รับการวินิจฉัยโรค หมอบอกว่าอัตราการรอดชีวิตภายในห้าปีมีห้าสิบเปอร์เซ็นต์

ชีวจื่อกระตือรือร้นให้ความร่วมมือในการรับเคมีบำบัด อีกด้านหนึ่งก็ติดต่อสำนักพิมพ์ที่คุ้นเคยกัน เจรจาวางจะเขียนหนังสือเกี่ยวกับอาหารสเลคให้คนที่บ้านเพื่อบอกกล่าว

ทางสำนักพิมพ์รู้สึกว่าการเดินหลักเศร้ายเกินไป แต่ขณะเดียวกันก็อาจแฝงจุดขายไว้ด้วย ดังนั้นจึงตกลงจะลองดู

ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือพวกเขาเคยตีพิมพ์หนังสือของชีวจื่อแล้วห้าเล่ม และทุกเล่มต่างก็ทำเงินได้ ผลงานก่อนหน้านี้ของชีวจื่อมี “อาหาร” เป็นหัวใจหลัก เธอเขียนโดยหยอกล้ออารมณ์สะท้อนความรู้สึกของคนทั้งสองเพศ ทั้งยังมีอารมณ์ขันที่เจ็บคม บางครั้งก็ละเอียดลึกซึ้งจนทิ่มแทงให้เจ็บปวดใจ เป็นหนังสือที่มีลักษณะเฉพาะต่างจากบรรดาหนังสืออาหารในท้องตลาด นี่คงจะเป็นสาเหตุที่ทำให้หนังสือของเธอได้รับความนิยมจากผู้อ่านละมัง

จำวอชิงหลับตาพลาทอนหนังสือไว้บนหน้าอก ไม่ได้เปิดต่อ เขาจะเก็บเอาไว้อ่านช้าๆ เพราะตั้งใจอ่านให้จบในรวดเดียว ไม่ลอง

จำวอชิงวางหนังสือตัวอย่างไว้บนที่นั่งข้างคนขับ แล้วขับรถไปรับลูกที่โรงเรียน

เจียงเซวี่ขึ้นรถมาและรายงานพ่อทันทีว่า “วันนี้ในห้องเรียน มีนักเรียนใหม่ย้ายมาด้วยค่ะ ครูให้เขานั่งโต๊ะเดียวกับหนู”

“จิ้งเหรอ เขาย้ายมาจากไหนล่ะ”

“เหมือนจะมาจากเมืองอื่นนะค่ะ เขาบอกแล้ว แต่หนูจำไม่ได้ เขาชื่อเซี่ยซือเหวิน อ๊ะ นั่นหนังสือใหม่ของแม่เหรอค่ะ”

เจิ้งเซวี่ปลดเข็มขัดนิรภัย เอื้อมมือไปหยิบหนังสือที่อยู่เบาะหน้า จากนั้นก็กลับมานั่งที่แล้วคาดเข็มขัดนิรภัย พลิกเปิดดูซ้ำๆ

“แม่หวังว่าพวกเราจะใช้ชีวิตต่อไปให้ดี”

“เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว”

“แม่เป็นคนที่มีมองโลกในแง่ดีและสดใสที่สุดเท่าที่หนูรู้จักเลยคะ”

“ใช่แล้วละ”

จ้าวอี้ซิงคิดถึงตอนที่ชีวจื่อเฟิงเข้าวงการงานเขียน ขณะเดียวกันก็ยังมียีกอาชีพที่ทำให้เธอปวดหัว นั่นคืองานแปลภาษา

ชีวจื่อเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ตอนที่อ่านหนังสือเธอคิดว่าจะได้แปลงานของวิลเลียม เชกสเปียร์² หรือเจน ออสเตน³ ต่อมาถึงตระหนักว่านักแปลรุ่นพี่แปลผลงานคลาสสิกเหล่านี้ไปไม่รู้กี่ครั้งแล้ว อีกทั้งยังสร้างมาตรฐานไว้อย่างสูงแล้ว ส่วนผลงานที่เป็นที่สนใจอย่าง*แฮร์รี พอตเตอร์* ก็วนมาไม่ถึงเธอที่เป็นแค่นักแปลหน้าใหม่ไร้ชื่อเสียง

หลังเธอเรียนจบก็ทำงานแปลสัญญาธุรกิจ เอกสารทางกฎหมาย และหนังสือคู่มือผลิตภัณฑ์ของบริษัทแปลภาษาแห่งหนึ่ง

² William Shakespeare (ค.ศ. 1564 - 1616) กวีและนักเขียนบทละครชาวอังกฤษ ได้รับการยกย่องทั่วไปว่าเป็นนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ในวงการวรรณกรรมของอังกฤษและของโลก มีผลงานเป็นที่ชื่นชอบไปทั่วโลก

³ Jane Austen (ค.ศ. 1775 - 1817) นักเขียนนวนิยายชาวอังกฤษที่มีชื่อเสียงและทรงอิทธิพลที่สุดคนหนึ่ง เขียนเรื่องแนวเหมือนจริง เป็นต้นแบบนิยายรักที่เสียดสีความสัมพันธ์ในยุคมัยของตัวเอง

เธอต้องเจอเอกสารมากมายที่ทั้งยุ่งยากและน่าเบื่อ ทำให้เธอ
เคร่งเครียดจนหวังเพียงว่ามื้อค่ำจะได้กินมื้อใหญ่สักมื้อ เวลานั้น
เธอยังไม่มีลูก พออีซิงและชีวฉือเลิกงานก็จะตระเวนหาของกินไปทั่ว
ทุกแห่ง ภายในระยะเวลาหนึ่งปี ทั้งคู่ไปเยือนร้านอาหารที่อยู่โดยรอบ
ในรัศมีห้าสิบกิโลเมตรครบหนึ่งรอบ ชิวฉือกินไปพลางเขียนถึงอาหาร
รสเลิศในบล็อกบนอินเทอร์เน็ต ขณะเดียวกันก็จิกกัดไปพลาง

[เต้าหู้ผัดซอสเผ็ดเป็นอาหารที่ได้ผลตอบรับดีเยี่ยมจานหนึ่ง
ไม่ว่าฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง หรือฤดูหนาวก็รับประทาน
ได้ว่าจะใช้วัตถุดิบสดใหม่ เนื้อบดเข้าคู่กับเต้าหู้ ซอสพริกเต้าเจี้ยว
ผิ่เนียน⁴ เข้าคู่กับพริกไทยเสฉวนผงและต้นกระเทียมสับ เป็นเหมือน
สองคู่หูในที่ทำงานที่มีรูปแบบการทำงานต่างกัน ขอบเขตความ
เชี่ยวชาญไม่เหมือนกันอย่างสิ้นเชิง ทว่าเมื่อร่วมมือกันแล้วกลับ
เปลี่ยนโครงการที่เรียบง่ายให้มีสีสัน]

คิดไม่ถึงว่าจะมีคนชอบอ่านบทความสั้นๆ แบบนี้ ชิวฉือ
ยังเขียนก็ยังอีกเหิม

ต่อมาเมื่อเจิ้งเซวียเกิดมา พอดีกับที่จ้าวอีซิงได้เลื่อนตำแหน่ง
งานใหม่ทำให้เขาเหนื่อยสยดว้แทบขาด แต่ก็คุ้มค่าชวนให้ปีติยินดี
นั่นเพราะรายได้ของเขาเยอะขึ้นกว่าแต่ก่อนมากโข ชิวฉือเห็นว่า
เงินเดือนของอีซิงน่าจะเพียงพอกับค่าใช้จ่ายภายในบ้านจึงลาออก
จากงาน ตอนกลางวันเธอทุ่มเทให้งานและสั่งสอนลูกในเรื่อง
เล็กๆ น้อยๆ ตอนกลางคืนถือโอกาสที่ลูกหลับวิพากษ์วิจารณ์

⁴ เป็นผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นจากอำเภอผิ่เซียน มณฑลชื้อชวน เป็น
เครื่องปรุงสำคัญของอาหารชื้อชวน

อาหารรสเลิศ จึงได้รับโอกาสเขียนงานลงคอลัมน์ในนิตยสาร จากนั้นก็ได้รวมเป็นเล่มตีพิมพ์

ขณะชีวิตเริ่มทำงานเขียนเต็มตัวก็เป็นธรรมดาที่ในใจจะไม่รู้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไรต่อไป เคราะห์ดีที่เป็นยุคสมัยของสื่อสังคมออนไลน์ เธอจึงได้รับกำลังใจจากผู้อ่านมาโดยตลอด ครั้นพอรู้สึกหดหู่ หากไม่อัปเดตสองวันติดต่อกันก็จะมีนักอ่านส่งข้อความมาทวงต้นฉบับ เข้มงวดกว่าเมื่อตอนยังเด็กที่พ่อแม่จี้จ้องเธอทำการบ้านเสียอีก แต่ถ้าไม่มีการสนับสนุนจากนักอ่าน ชีวิตก็เกรงว่าเธอจะล้มเลิกไปภายในหนึ่งเดือน

นักเขียนเป็นอาชีพที่หนาวเหน็บและเจียบเหงาเช่นนี้เอง เธอจึงอยู่หน้าคอมพิวเตอร์คนเดียว ไม่ว่าใครก็ช่วยเธอไม่ได้

ตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่ชีวิตเกี่ยวพันกับงานยุ่งเหยิงร้อนใจแทน ชีวิตก็อย่างมาก บ่อยครั้งที่พวกเขารู้สึกว่านักเขียนไม่ใช่อาชีพที่มั่นคง เป็นไปได้ว่าคนที่มาเป็นมาตรวัดเรื่องนักเขียนภายในใจของพวกเขาคือจิ้นยง⁵ เลยคิดเอาเองว่านักเขียนคนอื่น ๆ ต่างก็ใช้ชีวิตอย่างคนไร้แห่ง หากไปไม่ถึงมาตรฐานของจิ้นยงก็สู้ทำงานไปอย่างว่านอนสอนง่ายดีกว่า ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่าคุณหญิงสมัยนี้จะต้องมีงานทำ โดยเฉพาะเวลาที่สามีเจริญรุ่งเรืองในที่ทำงาน หากผู้หญิงไม่ทำงานอาจจะเกิดปัญหาชีวิตคู่ได้

⁵ Zha Liangyong (ค.ศ. 1924 - 2018) หรือกิมย้ง เป็นนักเขียนนิยายจีนกำลังภายในที่ได้รับความนิยมมาก โดยมักเขียนนิยายที่มีเนื้อหาแฝงการเมืองบางอย่างไว้ มีผลงานที่มีชื่อเสียงมากมาย เช่น มังกรหยก ดุ้ยเสี่ยวป้อ แปดเทพอสูรมังกรฟ้า เป็นต้น

เคราะห์ดีหากอึ้งซึ่งไม่ออกไปทำงานต่างเมืองก็จะกลับมากินอาหารที่บ้านทุกวัน ความกลัดกลุ้มของชีวิตเหินห่างกับจางหย่งเหมยจึงบรรเทาลงบ้าง

จากนั้นคุณตาซิวก็ได้รับหนังสือของซิวฉือ เขาสวมแว่นสายตาวาดอ่านไปพลงยืมไปพลง ซิวฉือใช้หนังสือเป็นตัวกลางเขียนเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต ซึ่งมักสร้างความรู้สึกร่วมให้อ่านได้มากมาย ซิวเหินห่างถึงได้โล่งใจ เขายังจะขอสิ่งใดได้อีกหากไม่ใช่ขอให้ลูกสาวทู่เม่ชีวิตจิตใจเขียนหนังสือที่ถ่ายทอดความจริง

ตอนได้รับคำลิขสิทธิ์ของหนังสือเล่มแรก ซิวฉือร้องไห้โฮ เธอรู้สึกตัวเองรอดแล้ว ในที่สุดก็ทำให้พ่อแม่วางใจ ดูลิ อาซีพีนี้ของฉันทาเลี้ยงชีพได้

พว่น้อยครั้งมากที่จ้าวอึ้งจะอ่านงานเขียนของซิวฉือ ทุกวันพอกลับบ้านมาเขาก็ล้มตัวลงบนโซฟาอย่างไม่รีรอและรอให้เธอจัดอาหารขึ้นโต๊ะ ซิวฉือมีพรสวรรค์ในการทำอาหารเป็นพิเศษช่วงแรกที่เพิ่งเข้าครัว เธอซื้อตำราทำอาหารกลับมาศึกษาไม่น้อยนอกจากนั้นเวลาเธอไปกินอาหารที่ภัตตาคาร พอกลับบ้าน เธอก็จะคัดลอกเมนูนั้นๆ ออกมาได้เอง อาหารที่เธอทำรสชาติเริ่ดอร่อยเสียยิ่งกว่าที่ภัตตาคาร เขาเคยหยอกล้อซิวฉือ “คุณไปสอนกับเหล่าอวี๋⁶ ที่โรงเรียนการครัวซินตงฟางได้เลย”

⁶ Yu Minhong (ค.ศ. 1962 - ปัจจุบัน) ผู้ก่อตั้งและประธานบริษัทซินตงฟางเมื่อ ค.ศ. 1993 จนกลายเป็นสถาบันกวดวิชาอันดับหนึ่งของจีนและมีโรงเรียนการครัวเป็นโรงเรียนในเครือ

นี่เป็นครั้งแรกที่อึ้งชิงประคองหนังสือของชีวจื่อไว้บนฝ่ามือ เขาพยายามหวนนึกกลับไป แต่ก็นึกภาพหน้าปกของหนังสือไม่ก็เล่มก่อนหน้านี่ไม่ออก

จ้าวอึ้งชิงเคยเสนอว่าจะฉลองที่หนังสือของชีวจื่อได้ดีพิมพ์ แต่ชีวจื่อเพียงกล่าวเสียงเรียบว่า “รอให้งานเขียนกองสูงเท่าฉันท่อน แล้วค่อยฉลองก็แล้วกันนะคะ”

คืนนี้มีสถานที่ที่พวกเขาจะไปกินข้าว ก่อนเลิกงานเขาได้รับสายของจางอวี่ม่อลูกพี่ลูกน้องของชีวจื่อ เธอเชิญพวกเขาสองพ่อลูกไปห่อเกี๊ยวที่บ้าน

ตั้งแต่ชีวจื่อเสียชีวิต จ้าวอึ้งชิงก็ตัดขาดการไปมาหาสู่กับผู้คนในสังคมก่อนหน้านี้โดยปริยาย หลังจากเขาผลงานสองสัปดาห์แล้วกลับไปทำงานอีกครั้ง ประสาทสัมผัสทั้งห้าที่เชื่องช้าของเขากับบอกเขาอย่างแจ่มแจ้งว่าผู้คนเอาแต่หลบหน้าเขา เมื่อคนที่คุ้นเคยกันเจอเขา คนพวกนั้นก็ไม่ว่าควรจะทำสีหน้าแวตาวอย่างไร หากจำเป็นต้องคุยกันเรื่องงาน เพื่อนร่วมงานก็จะมุ่งตรงมาที่ห้องทำงานของเขา ไม่เอื้อนเอ่ยทักทายแล้วเริ่มคุยงาน พอเจรจาจนเสร็จก็จากไปทันที

หากบังเอิญเจอกันตรงทางเดิน ทั้งคนอื่น ๆ และตัวเขาจะเดินก้มหน้าระหว่างที่เฉียดผ่านกันไป โดยหลบเลี่ยงไม่สบสายตาไม่เคยมีใครเข้ามาถามว่า “ช่วงนี้คุณเป็นยังงัยบ้าง” จะเป็นอย่างไรได้ละ จ้าวอึ้งชิงเพิ่งเสียภรรยาที่รักไป คุณะหวังให้เขาเป็นอย่างไรได้ แถมยังไม่อาจให้เขาตอบว่า “ก็โอเค” ได้บ่อย ๆ รอคอย มั่ง ทุกคนต่างรู้สึกว่ชีวจื่อไม่เป็นสุขเลย ดังนั้นทุกคนจึงเลือกที่จะใช้ความเงียบตอบสนองต่อโศกนาฏกรรมที่เกิดกับมนุษย์

จ้าวอ๊ซซิงกระจ่างแจ้งแก่ใจดีว่าพวกเขาหวนดกแล้ว กล่าวว่าการพูดคุยเรื่องส่วนตัวใด ๆ จะทิ่มแทงร่างกายของจ้าวอ๊ซซิงที่เต็มไปด้วยบาดแผล กระทั่งไม่มีใครกล้าก้าวมาข้างหน้าเพื่อแสดงความเสียใจต่อการจากไปของชีวิตเธอ

เคราะห์ดีที่ยังมีจางอวี่ม่อ

ตอนชีวิตจางอวี่ม่อจากไปสองเดือนแรก จางอวี่ม่อไปรับไปส่งอ๊ซซิงไปทำงานและเลิกงานทุกวัน “สภาพของพี่ไม่เหมาะที่จะขับรถ” กระทั่งอ๊ซซิงรำคาญ “อวี่ม่อ ฉันไม่ฆ่าตัวตายหรอกนะ เธอวางใจได้”

เธอยืนยันว่าอย่างน้อยสองพ่อลูกจะต้องไปกินมื้อค่ำที่บ้านเธอ สัปดาห์ละหนึ่งครั้ง และยืนยันกรานที่จะพาเจิงเซวียไปท่องเที่ยวบ้าง ปกติแล้ววันหยุดเสาร์อาทิตย์จะไปเก็บลูกพีชและลูกพลัมที่สวนผลไม้ไปปิ้งเขา กินเนื้อแพะฉีกด้วยมือที่สวนอาหารบ้านไร่ เมื่อถึงวันหยุดเทศกาล จางอวี่ม่อจะต้องให้อ๊ซซิงและเจิงเซวียเข้าร่วมทริปเที่ยวขับรถของพวกเธอ โดยมีเซียวเลียงน้องเขยเป็นคนขับรถ พ่ออวี่ม่อขึ้นรถเธอก็เปิดวิทยุ จงใจหาเพลงติดหูที่ได้ยินไปทั่วทุกที่อย่างเพลง *แอปเปิ้ลน้อย*⁷ ท่วงทำนองและเนื้อเพลงซ้ำซากประเภทนี้ทำเอาคนทั้งรถปวดศีรษะ แต่ข้อดีคือเพลงประเภทนี้ไม่ส่งผลต่อเรื่องราวที่โศกเศร้าของใคร

จางอวี่ม่อถามไถ่เรื่องราวที่โรงเรียนของเจิงเซวียอย่างกระตือรือร้น “เรียนยากหรือเปล่า การบ้านเยอะไหม คบเพื่อนในห้องเรียนมีความสุขหรือเปล่า” อ๊ซซิงกับเจิงเซวียนั่งที่เบาะหลัง หัวข้อที่สนุกรันครุ่นครุ่นลดน้อยลง

⁷ Little Apple เพลงโดยวง Chopstick Brothers เป็นเพลงที่โด่งดังมากในจีนเมื่อ ค.ศ. 2014

พอนึกย้อนกลับไป ถ้าไม่ใช่เพราะจางอวี่ม่อผู้กระตือรือร้น และใจกว้าง ทั้งสองพ่อลูกก็ไม่ว่าจะทนผ่านชีวิตราวกับศพเดินได้ ไร้ความรู้สึกในช่วงนั้นไปอย่างไร

ครึ่งปีมานี้พวกเขาไปมาหาสู่กับสามีภรรยาสกุลเซียวบ่อยครั้ง เจิ้งเซียวไปถึงบ้านของนางสาวก็เดินเข้าครัว คอยมองอวี่ม่อว่ากำลังทำอะไรอยู่ ส่วนเซียวเลียงก็เรียกอึ้งซิงไปดูเครื่องเล่นเกมลายการ์ตูน ลิมิตัดเอ็ดชิ้นที่เขาเพิ่งซื้อมาใหม่

เซียวเลียงมีงานอดิเรกอย่างหนึ่งคือการเก็บสะสมเครื่องเล่นเกม เขามีห้องหนังสือที่ใช้เก็บเครื่องเล่นเกมในยุคต่างๆ ตั้งแต่ นินเทนโดเครื่องขาวแดง เกมเตตริสรุ่นพกพา เกมบอย เครื่องเล่นเกมเสริมการเรียนรู้เสียวป้าหวัง รวมถึงเกมเพลย์สเตชันของโซนี่ เอ็กซ์บ็อกซ์ เครื่องเล่นเกมวี เขามีเครื่องเล่นเกมแทบทุกประเภท ในประวัติศาสตร์

ในห้องเล็กๆ นี้ สิ่งที่น่าสนใจ खेलเล่นที่สุดก็คือเกมซูเปอร์มาริโอ บราเธอร์สของยุคก่อน เซียวเลียงเล่นเกมกับอึ้งซิงเป็นบางครั้ง เขาสนใจเตะเต่าไปที่ตัวของอีกฝ่าย ทำเอาอึ้งซิงตะโกนลั่น “เป็นเพื่อนร่วมทีมที่ไม่ได้เรื่องเลย!” เซียวเลียงหัวเราะ “หึๆ”

ในฤดูใบไม้ร่วง แม้จะยังไม่หกลมเย็นท้องฟ้าก็มืดแล้ว จางอวี่ม่อยกหม้อเผินทั้ง^๘ ใส่เกี้ยวอุ่นๆ ออกมากินท่ามกลางอากาศเย็น และเนื่องจากยังต้องรอระบบทำความร้อนจากส่วนกลาง

^๘อาหารพื้นบ้านของเขตปกครองตนเองหนิงเซี่ยหุย วิธีทำเริ่มจาก ผักต้นหอม ชิง และกระเทียมในน้ำมัน ใส่ น้ำซุบที่เคี่ยวจากเนื้อและกระดูกพะ เต็มมะเขือเทศ หั่น มันฝรั่ง เหลียงเผินหรือแป้งที่ทำจาก ถั่วเขียว แล้วราดบนเกี้ยวลวกใส่น้ำพริก รอยต้นหอมและผักชี

อีกสองสัปดาห์ สิ่งที่ได้ดีที่สุดในตอนนี้ก็คือกินน้ำแกงที่มีควันร้อนระอุ

จำวอชิงเพิ่งได้กินเผือกทั้งใส่เกลือซึ่งเป็นอาหารที่เป็นสัญลักษณ์ของภาคตะวันตกเฉียงเหนือหลังจากแต่งงาน มีช่วงหนึ่งที่เขาไม่เข้าใจอาหารที่มีไส้ และการต้องระดมกำลังกันห้อมล้อมโต๊ะทั้งครอบครัวใหญ่เพื่อสืบไส้ ผสมแป้ง คลึงแป้ง และห่อเกี่ยว “เหมือนแคลคูลัสกับอินทิกรัลที่เป็นเรื่องเกินความจำเป็น”

ชีวจือเบะปาก “ไม๊จั้นจะให้กินซูบแผ่นแป้งใส่ลูกชิ้นหรือไข่ หรือซูบแป้งเปียกใส่ลูกชิ้น หรือจะเป็นแป้งเปียกตุ๋นหมูสับล่ะ”

ทว่าเจิงเซี่ยกลับกินอย่างขึ้นบาน “ซูบเปี้ยวนี่อร่อยจริงๆ ค่ะ แต่ไส้เนื้อแพะข้างในยังใส่พริกไทยเสฉวนเพิ่มได้อีก” จางอวี่ม่อกลอกตาใส่เธอรอบใหญ่

“วันหยุดเทศกาลไหว้พระจันทร์ พวกเราไปดูป่านูหยางที่เอ๋อจี้จ้านกันเถอะ” อวี่ม่อถือโอกาสชวน

“เอาสิ” จำวอชิงชะงักชั่วคราวก่อนถอนหายใจ “เมื่อก่อนเสี่ยวจือบอกบ่อยๆ ว่าอยากไป แต่ก็ไม่ได้ไปเพราะติดธุระบางอย่างอยู่เรื่อย” เขาเงยหน้า สายตาเลื่อนลอยมองผนังสีขาว

จางอวี่ม่อได้ทีที่แพะไล่ “เมื่อก่อนรู้หรือเปล่าว่าพี่ทำตัวน่าเกลียดขนาดไหน เทศกาลชิงหมิง⁹ ก็ต้องกลับเจียงหนานแล้วเรียกให้น่าฟังว่าพาชีวจือไปซื้อชาหมิงเฉียนหลงจิง¹⁰ เทศกาล

⁹ เทศกาลเซ่งเม้ง เป็นวันที่ลูกหลานกลับมารวมตัวกันไหว้บรรพบุรุษ และทำความสะอาดสุสาน

¹⁰ ชาบ่อม้งกร เป็นสุดยอดชาเขียวที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นชาจักรพรรดิ และได้รับการยกย่องให้เป็นหนึ่งในสิบของสุดยอดชาของจีน

ไหว้พระจันทร์ก็ต้องกลับเจียงหนาน แล้วอ้างว่าชีวิตนี้อายากซื้อ
แยมหอมหมื่นลี้เจ้าดังที่เพิ่งทำสดใหม่ ทำอย่างกับว่าอยู่กับพวกเรา
ที่นี่แล้วจะทำให้พวกพี่ไม่ได้รับความยุติธรรมอย่างนั้นแหละ
รวมทั้งหมดก็แคว้นหยุดไม่กี่วัน ใช้เวลาอยู่บนถนนซะหมด”

“จั้นเหรอ จั้นทำตัวน่าเกลียดขนาดนั้นเลยเหรอ”

“เป็นใจใจกำจัดสามภัยร้าย¹¹ จริง ๆ แต่ไม่รู้ตัวตัวเองก็เป็น
หนึ่งในภัยร้ายนั้นด้วย พี่คิดว่าเสี่ยวฉือไม่คิดจะต่อว่าเลยหรือไง
เธอแค่เห็นใจพี่ กลัวว่าพี่จะไม่คุ้นชินกับการอยู่ที่นี่ เพราะอย่างนั้น
ถึงได้ไปเจียงหนานเป็นเพื่อนพี่ ปีนี้พี่ไม่ได้กลับไปสักครั้ง ก็ไม่ใช่ว่า
ยังใช้ชีวิตได้ดีหรอกเหรอ”

“ปีนี้ฉันใช้ชีวิตได้ไม่ดีนักหรอก” อี้ซิงเลิกคิ้วข้างหนึ่งก่อนยิ้ม
พลางมองจางอวี่ม่อ

เธอมองใบหน้าหล่อเหลาของพี่ชาย ปีนี้เขาซบผอมลงไม่น้อย
ดวงหน้าตบลงนิดหน่อย ลักยิ้มบนแก้มซ้ายยิ่งเด่นชัด ผู้ชาย
หล่อเหียวและซบผอมคนนี้ทำให้เธออดสาดน้ำมันใส่กองเพลิงอีกไม่ได้
ปีนี้ทุกคนต่างใช้ชีวิตหนึ่งวันราวกับหนึ่งปี

¹¹ Zhou Chu (ค.ศ. 236 - 297) เป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงสมัยราชวงศ์
จิ้นตะวันตก สมัยยังหนุ่มเขาเป็นอันธพาลที่โหดร้ายและหัวรุนแรง ชาวบ้าน
ในเมืองอี้ซิง มณฑลเจียงซู บ้านเกิดของเขาขนานนามเขาว่าเป็นหนึ่งใน
“สามภัยร้าย” นอกเหนือจากเสือและมังกรที่เขาปราบได้

3 ผีกลไฟให้ยอเยียม

[ไม่ว่าจะบะหมี่ลาเมียนหรือบะหมี่เตาเซียวเมียน¹ พ่อครัวแม่ครัวก็ไม่เคยปิดบังกรรมวิธีการทำ พวกเขาสาธิตขั้นตอนการทำต่อหน้าลูกค้า แต่น่าเสียดายที่ไม่ว่าจะรู้สึกที่หนกก็ยังกลับไปทำเลียนแบบที่บ้านไม่ได้ การเรียนรู้เคล็ดลับและทักษะเหล่านี้เป็นเรื่องของการฝึกฝนปฏิบัติจริงด้วยตัวเองที่สั่งสมมานาน

ก่อนหน้านี้น้าบ้านมีร้านเตาเซียวเมียนอยู่ แม่ครัวหั่นเส้นเป็นเด็กสาวอายุยังน้อย ช่วงแรกแบ่งที่เธอหั่นทั้งกว้างและหนา แถมยังออกมาฉั่น กินไปเพียงหนึ่งเส้นก็จุกจนลนลาน หลังผ่านการฝึกฝนนานถึงสามปีเธอก็หั่นแบ่งออกมาบางอย่างตะเกียบได้แล้ว แต่ละเส้นลื่นไหลได้รสชาติ ฉ่ำซัดดีมากที่ได้เห็นความก้าวหน้าแต่ละขั้นตอนของเธอด้วยตัวเอง

เธอทุ่มเทเวลาสามปีค่อย ๆ เรียนรู้ จนพัฒนาฝีมือทำบะหมี่เตาเซียวเมียนได้อย่างยอดเยี่ยม เช่นเดียวกับการเรียนปริญญาโท การเขียนบทความล้านตัวอักษร สิ่งเหล่านั้นเพียงพอให้พนักงานทั่วไปที่ฝึกฝนทักษะในสายงานอย่างจริงจังขึ้นนั่งตำแหน่งผู้บริหารได้

ทุกคนต่างรู้วิธีการ แต่บททดสอบที่ใช้ทดสอบคนนั้นขึ้นอยู่กับการจะมีจิตใจที่สงบและอดทนกับขั้นตอนการฝึกฝนที่จี๊ดจ๊าดได้ไหม]

...ชีวิตคือ

¹ บะหมี่ประเภทหนึ่งที่มีชื่อเสียงของจีน พ่อครัวใช้มีดเฉือนเส้นบะหมี่หนาราว 2 มิลลิเมตร แล้วนำลงไปนึ่งหม้อต้ม

จ้าวอี่ซิงเสนอว่าคราวนี้ไปเอ้อจี่น่าให้เขาเป็นคนขับรถ
ก็แล้วกัน

บ้านของจ้าวอี่ซิงมีรถเอสยูวี่หนึ่งคันซึ่งเป็นรถของชีวฉือ
ก่อนหน้านี้เวลาชีวฉือออกไปสัมภาษณ์ เธอก็ขับรถคันนี้ไป เขาเคย
ขับไปยังทุ่งหญ้าเขตภูเขาของทะเลทรายโกบีเป็นเพื่อนเธอ เพื่อ
รวบรวมข้อมูลและเขียนเกี่ยวกับเอกลักษณ์ของอาหารในแต่ละ
ท้องถิ่น รวมถึงสภาพดินฟ้าอากาศ ประเพณี และน้ำจิตน้ำใจ
ของผู้คน ตั้งแต่ชีวฉือจากไป เขาก็ไม่เคยจะต้องรถคันนี้อีกเลย

วันออกเดินทาง อี่ซิงกุมกุญแจรถไว้ในมือแล้วคิดในใจอย่าง
สงบนิ่ง “เสียชีวฉือ พวกเราไปด้วยกันนะ” หายใจเอือกหนึ่งก่อน
เปิดประตูรถ ในรถยังมีแก้วน้ำที่ดื่มเหลือไว้ ใบเสร็จที่ถูกขยำ
เป็นก้อน กีบที่หล่นอยู่บนพื้น และแว่นกันแดดที่เสียบเอาไว้กับ
ที่บังแดด “เฮ้อ” จ้าวอี่ซิงถอนหายใจเอือกใหญ่ พวกเขาแต่งงาน
กันมาสิบกว่าปี ทุกแห่งล้วนมีแต่ร่องรอยของเธอ

จ้าวเจิงเซวี่ขึ้นกระบะไปเดินทางขึ้นรถ จากนั้นคาดเข็มขัด
นิรภัย

จ้าวเจิงเซวี่ใจหายยิ่งกว่าอะไร เธอรู้ว่าเธอและพ่อต่างเลี้ยง
ที่จะสัมผัสสิ่งของที่แม่ทิ้งเอาไว้ โต๊ะเขียนหนังสือของแม่ยังคงถูก
รักษาเอาไว้ในสภาพเดิม เสื้อโค้ตของแม่ยังคงแขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้า
แก้วบัวปากและแปรงสีฟันของแม่ยังคงอยู่ข้างอ่างล้างหน้า นี่เป็น
ครั้งแรกในครั้งที่เจิงเซวี่นั่งรถของแม่ เธอยื่นมือไปลูบเบาะนั่ง

จ้าวอี่ซิงสบตาเจิงเซวี่ผ่านกระจกมองหลังแวบหนึ่ง ทั้งสอง
แยมย้มให้อีกฝ่ายพร้อมกัน อี่ซิงหมุนกุญแจรถ แต่ไร้ปฏิกิริยา
ตอบสนอง เขาถึงตระหนักว่าไม่ได้ใช้รถคันนี้มาครึ่งปีและแบตเตอรี่

คงหมดแล้ว อี้ซิงยิ้มเจื่อน ก่อนใช้รถของตนเองต่อสายพวงเพื่อ
จัมป์แบตเตอรี่ให้รถคันนี้ จากนั้นขับไปอู่ซ่อมรถเพื่อเปลี่ยนแบตเตอรี่
แล้วค่อยแวะไปรับเชียวเลียงและจางอวี่ม่อ

จางอวี่ม่อกับเชียวเลียงมองรถคันนี้จอด “เอี้ยด” ตรงหน้า
ก็แอบส่งสายตาให้กันเจิบๆ

จ้าวอี้ซิงตั้งใจจะเดินทางเข้าสู่เส้นทางใหม่ของชีวิตแล้ว

เชียวเลียงนั่งข้างคนขับ วางแผนว่าจะสับเปลี่ยนกันขับ
กับอี้ซิง จางอวี่ม่อกับเจิงเซวี่ยนั่งข้างกัน ทั้งหม่อมุ่งหน้าไปยัง
ทิศตะวันตก เป้าหมายอยู่ไกลจากทะเลทรายโกบีหนึ่งพันกิโลเมตร

ทะเลทรายสีเหลือง ชายทุ่งเปลี่ยวร้าง ดวงอาทิตย์ใกล้
ลับขอบฟ้า ระหว่างทางพวกเขาเจอพายุทรายสีเหลืองจาก
ลมทางเหนือ พวกมันพัดพาหินก้อนเล็กๆ กระแทกใส่ตัวรถดัง
“ปึกปึกๆ” อี้ซิงขมวดสองคิ้วหนา ดวงตาซ่อนอยู่หลังแว่นกันแดด
ทำให้มองอารมณ์ไม่ออก เขาไม่พูดอะไรสักคำ ขณะที่เชียวเลียง
พยายามหาหัวข้อสนทนา ไถ่ถามถึงเจ้านาย เพื่อนร่วมงาน
และเด็กสาวฝึกงานที่มึนซ่างๆ รอบหนึ่ง แต่คำตอบที่ได้รับมีเพียง
“ก็แบบนั้นแหละ ก็เหมือนเดิมนะ”

เชียวเลียงรู้สึกว้ากสถานการณ์เกินเยียวยา เขามองอวี่ม่อ
แวบหนึ่งก่อนหันไปเปิดเพลง เสียงกีตาร์ดังขึ้นในรถ ทำให้
บรรยากาศไม่กระอักกระอ่วนขนาดนั้นแล้ว

สวีเว่ยเป็นนักร้องที่ชีวิตชอบที่สุดก่อนที่จะจากไป
คนหนุ่มซึ่ง “เคยคิดจะถือกระบี่ท่องไปสุดหล้าฟ้าเขียว” แผนเสียง
ของเขาเป็นของรักของหวงของชีวจื่อ เธอซื้อผลงานของเขาทุกชิ้น
ทั้งฟังในรถ ฟังในบ้าน ฟังตอนเขียนต้นฉบับ และฟังตอนทำอาหาร

จางอวี่ม่อมองท้ายทอยของจ้าวอี้ซิง คาดเดาไม่หยุดว่านี่เป็น การท่องเที่ยวเพื่อเยี่ยมวาเซาหรือเปล่า

จางอวี่ม่อกับชีวจื่ออายุห่างกันแค่หนึ่งปี พวกเขาเติบโต มาด้วยกันตั้งแต่เล็ก ผูกพันกันอย่างพี่น้อง หลังชีวจื่อแต่งงานกับ จ้าวอี้ซิงได้สองปี พอจางอวี่ม่อเรียนจบปริญญาโทก็กลับหันใจ และได้งานสอนที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

ตอนนั้นชีวจื่อยื่นกรณจะกลับมาใช้ชีวิตที่บ้านเกิด ถึงแม้ จ้าวอี้ซิงจะย้ายตามมาด้วย แต่เธอมักรู้สึกว่าเขาไม่ยินยอมพร้อมใจ

ถึงอย่างไรเมื่อก็กเล็ก โอกาสในการทำงานก็มีจำกัด จ้าวอี้ซิง เป็นวิศวกรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางขนาดนั้น เลยหางาน ตรงสายไม่ได้ง่าย ๆ แกมเขาก็ไม่ยากสอบรับราชการ และไม่สนใจ จะสอนหนังสือที่มหาวิทยาลัย เขาโ้เอ้อยู่ที่สถาบันออกแบบ อุตสาหกรรมหนักครึ่งปี ก่อนจะเจอเก้าอี้คนปัจจุบันซึ่งชื่อโรงงาน แบรนต์เก่าแก่ของรัฐแห่งหนึ่งในพื้นที่เอาไว้ ขณะเดียวกันบริษัท ก็กำลังประกาศรับสมัครคนออกแบบ อี้ซิงจึงเป็นวิศวกรลือตแรก ที่บริษัทรับเข้ามาในแผนออกแบบ

นับจากนั้นชีวิตของอี้ซิงก็พบจุดหมายปลายทาง เขาไม่ค่อย มีส่วนร่วมกับกิจกรรมเยี่ยมญาติหรือพบปะเพื่อนฝูงของชีวจื่อ ไม่ว่า จะเป็นการไปเยี่ยมพ่อแม่หรือการรวมตัวกันของเพื่อนฝูงกลุ่มเล็ก ๆ อี้ซิงล้วนไม่สนใจ เพราะ “เขาทำงานหนัก”

ชีวจื่อรู้สึกละอายใจต่อความเมินเฉยของจ้าวอี้ซิง เพราะ ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นเธอที่ยื่นกรณว่าจะย้ายกลับมา จ้าวอี้ซิงจึงถูก บังคับให้โยกย้ายที่อยู่ ต้องมาใช้ชีวิตในเมืองที่ไม่คุ้นเคย เธอย่อม เข้าใจได้ถ้าเขาจะไม่สบายใจ

ทุกปีชีวจื่อจะพาลูกออกไปเที่ยวเล่น ปกติแล้วจ้าวอึ้งชิงจะไม่เข้าร่วมด้วย เขาสะสมวันลาเพื่อกลับบ้านเกิด เนื่องจากเขาไม่เคยมองว่าที่นี่เป็นบ้านของตนเอง

...

จ้าวอึ้งชิงไม่สนใจเธอจื๋น้าซึ่งอยู่สุดขอบฟ้าสักนิด สุดขอบทะเลทรายโกบีอันเปล่าเปลี่ยวมีต้นไม้แห้งเหี่ยวอยู่ไม่กี่ต้น เขาคิดไม่ออกเลยว่ามีอะไรน่าดู เขาชอบโรงแรมสำหรับพักผ่อนที่มีทิวทัศน์สวยงาม มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ทว่าชีวจื่อกลับไม่ชอบการท่องเที่ยวที่เป็นทางการหรือหรูหราเกินไป เพราะเธอมองว่าขาดความสนุกสนาน

เมื่อก่อนตอนวันหยุดสุดสัปดาห์จางอวี่ม่อจะไปเที่ยวที่บ้านชีวจื่อ น้อยครั้งที่จ้าวอึ้งชิงจะออกมาทักทาย เขาขังตัวในห้องเพื่อเล่นอินเทอร์เน็ตหรือไม่ก็เล่นเกม บางครั้งก็ตะโกนข้ามห้องมาบอกชีวจื่อว่า “เสี่ยวจื่อ รินน้ำให้ผมแก้วหนึ่งสิ!”

เวลาที่ทั้งสองครอบครัวนัดกันออกไปเที่ยวเล่น จ้าวอึ้งชิงมักจะพลาดนัดเป็นประจำ จางอวี่ม่อจำไม่ได้เลยว่าครั้งสุดท้ายที่อึ้งชิงรวมตัวกับครอบครัวของพวกเขาเธอคือเมื่อไร หลังชีวจื่อเสียชีวิต จางอวี่ม่อคิดเอาเองว่าอึ้งชิงจะย้ายกลับไปใช้ชีวิตที่เจียงหนานอย่างสมบูรณ์ แต่คิดไม่ถึงว่าเขาไม่มีความคิดจะย้ายบ้าน แต่กลับใกล้ชิดกับญาติและเพื่อนฝูงก่อนหน้านี้ของชีวจื่อมากยิ่งขึ้น

จางอวี่ม่อไม่เคยคิดมาก่อนว่าอึ้งชิงจะกำหนดเวลาไปเยี่ยมคุณลุงคุณป้า (ชีวจื่อสนิทกับจางหย่งเหมย) อวี่ม่อคิดไม่ถึงว่าเขาจะ

รับปากเชียวเลี้ยงกับเธอว่าจะขับรถไปท่องเที่ยวกันเอง

การที่จำวอซึ่งขับรถของชีวฉือไปเอ่อจี้น่า เป็นเพราะในใจ
ของเขายากจะขดเขยให้ชีวฉือหรืออย่างไร

จางอวี่ม่อมองท้ายทอยของเขาแล้วทำได้เพียงคาดเดาเอาเอง

ครั้งเดินทางมาถึงสวนปาหุหยางแห่งเอ่อจี้น่าก็พลบค่ำพอดี
สีของตะวันยามตกดินแดงฉานราวกับสีเลือด ท้องฟ้าครึ่งหนึ่งเป็น
สีแดงเข้ม ใบหุหยางเปลี่ยนเป็นสีเหลืองทองหมดแล้ว ทั้งต้น
กลายเป็นสีเหลืองทอง ทั้งยังผสมผสานความสวยงามของดอกไม้
ในฤดูร้อนเข้ากับความเขียวทึบดงามของใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วงให้เป็น
หนึ่งเดียว เขาไม่สะทอนเหนือผิวน้ำอันเขียวสงบประจักษ์แก่สายตา
ถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

คล้ายว่าผู้คนที่ถ่ายภาพเป็นงานอดิเรกจากทั่วทุกแห่ง
ในประเทศจะมารวมตัวกันที่ขอบฟ้ากว้างใหญ่ไพศาลของทะเลทราย
โกบี พวกเขาตั้งกล้องเลนส์ยาวและเลนส์สั้นถ่ายรูปทัศนียภาพ
หุหยางยามอาทิตย์อัสดง เสียงซัดเตอร์ดังข้างหูไม่หยุดหย่อน

จำวอซึ่งล้วงโทรศัพท์ถ่ายรูปให้เจิงเชวี่ยสองสามรูป ทั้งคู่
นั่งข้างกันริมแม่น้ำร่วสุ่ยพลางมองแสงอาทิตย์ยามสายัณห์เขียว ๆ

จางอวี่ม่อฟังไหล่ของเชียวเลี้ยง พิมพ์ประโยคหนึ่งว่า
“คนพลัดถิ่นร่อนเร่ไกลสุดปลายฟ้า”

เชียวเลี้ยงโอบไหล่ของอวี่ม่อเอาไว้แน่น ก่อนจูบขมับของเธอ

จำวอเจิงเชวี่ยเลื่อนภาพที่เพิ่งถ่ายในโทรศัพท์ “แม่อีกใช้
โทรศัพท์ถ่ายรูปนะคะ แต่ถ่ายสวยกว่าพ่อเยอะเลย ทำไมพ่อถึง
ถ่ายหน้าคนมืดไปหมดเลยล่ะ”

จ้าวอึ้งซิงออกแรงดันศีรษะของเธอ “คราวหน้าลูกพกไม้เซลฟีมาด้วยก็แล้วกัน”

ระหว่างทางกลับ พอจ้าวอึ้งซิงขึ้นรถได้ก็เอนตัวหลับบนเบาะข้างคนขับ เขาอ้าปากค้างครึ่งหนึ่ง ล้มคอกดทับบนเข็มขัดนิรภัย แถมยังกรนออกมาอย่างคาดไม่ถึง

เซียวเลียงกับอวิ๋ม่อพูดคุยกันอย่างเหม่อลอย

เซียวเลียงกล่าว “ถ้าต้องเลี้ยงเด็กอย่างเจิงเซวี่ยสักสามถึงห้าคนก็ไม่น่าเป็นปัญหา ไม่อะอะไววายเลยสักนิด”

“นั่นเพราะพี่ไม่เคยเห็นหลานตอนเล็กๆ นะคะ” พอจางอวิ๋ม่อนึกขึ้นมาก็ตะเทือนใจ

“กลางดึกต้องตื่นขึ้นมาป้อนนมสามครั้ง เสียวฉือเข้าห้องน้ำยังต้องอุ้มลูกไปด้วย ไม่งั้นเธอก็จะร้องไห้ ให้ใครอุ้มก็ไม่ได้ ร้องจนกระทั่งแม่กลับมาแล้วถึงจะหยุด”

จางอวิ๋ม่อในฐานะคนดูยังรู้สึกเหมือนฝันร้าย

ท่าทางเมินเฉยของจ้าวอึ้งซิงทำให้ฉิวฉือเสียความมั่นใจในชีวิตแต่งงาน แรกเริ่มเธอยืนยันว่าจะย้ายกลับบ้านเกิด ทำให้อึ้งซิงลุ่มใจมาก

เดิมทีฉิวฉือวางแผนไว้ว่าจะไม่มีลูก แต่เมื่อยาของฉิวฉือเสียชีวิตเมื่อต้นปี ฤดูร้อนปีนั้นฉิวฉือก็พบว่าตนเองตั้งครรภ์ หลังเสียยาไปแล้วกลับได้ลูกมาแทน ฉิวฉือจึงรู้สึกว่าโชคชะตาเป็นไปตามเจตนาของสวรรค์

การที่ลูกเกิดมาทำให้ฉิวฉือบอกว่าการมีชีวิตอิสระเสรีโดยสมบูรณ์

เป็นครั้งแรกที่ฉิวฉือรู้ว่าในบรรดาผลิตภัณฑ์บำรุงผิว

นอกจากครีมทาผิว โลชั่นทาผิวแล้ว ยังมีผลิตภัณฑ์บำรุงสะโพก แบบนี้ด้วย

หลังจากนั้นครึ่งปี ชิวฉือก็เริ่มเปลี่ยนไปเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านของใช้เด็กเล็กในท้องตลาด ต่อให้จางอวี่ม่อนด์เธอออกมาเดินเที่ยวซื้อของ หรือดื่มชา เธอก็อดเดินเที่ยวซื้อของในแผนกของใช้เด็กเล็กไม่ได้ ทำให้จางอวี่ม่อนด์สะอื้นไม่หยุด แต่ก่อนพี่สาวคนนี้เป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ เดียวนี้แหละ อ้าปากที่ไรก็คุยแต่เรื่องลูก

จางอวี่ม่อนด์เคยประท้วงอย่างอดรนทนไม่ไหว “นอกจากพี่แล้ว ใครจะสนใจว่าลูกสาวพี่ใส่ผ้าอ้อมยี่ห้ออะไรแล้วกันจะแดง!”

ชิวฉือแค่หัวเราะ อดทนอยู่ได้สองนาทีก็นึกถึงเรื่องลูกอีกไม่ได้ จางอวี่ม่อนด์เลยหัวเราะเยาะว่าชิวฉือเป็นแฟนคลับเบอร์หนึ่งของจ้าวเจิงเซวีย

...

“เจิงเซวีย หลานคิดว่าการมาเที่ยวครั้งนี้สนุกหรือเปล่า” อวี่ม่อนด์คุยกับเจิงเซวีย

จ้าวเจิงเซวียทอดตามองทะเลทรายโกบีที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาและแนวกังหันผลิตกระแสไฟฟ้าที่หมุนอย่างเชื่องช้า

“หนูเพิ่งเข้าใจค่ะว่าทำไมแม่ถึงไม่ยอมย้ายไปจากทางตะวันตกเฉียงเหนือ” เจิงเซวียหันหน้ามามองจางอวี่ม่อนด์ “ทะเลทรายโกบีที่ว่างเปล่าแบบนี้ทำให้หนูเปิดใจกว้าง”

จางอวี่ม่อนด์คิดไม่ถึงว่าเจิงเซวียจะเอ่ยคำพูดอย่างนี้ออกมา คิดไม่ถึงว่าเด็กเก๋าวบจะรู้สึกถึง “ความใจกว้าง” อย่างนี้

“จั้นเหรอ หลานอารมณ์ดีขึ้นบ้างแล้วเหรอ”

“ปาหุหยางที่นี้ได้เป็นประจักษ์พยานว่ามีคนหลายยุคหลายสมัยมากมายหมุนเวียนแทนที่กันไป พวกมันเฝ้ามองโดยไม่ส่งเสียงสักคำ”

“อาจเป็นเพราะปาไม่รู้สึกถึงความเศร้าเสียใจและความเบิกบานใจ” จางอวี่ม่อทดลองตีความ

“น้ำอวี่ม่อคะ น้ำว่าปาหุหยางผ่านอะไรมามากมายขนาดนี้มันจะมองความเป็นความตายอย่างไม่แยแสหรือเปล่าคะ”

“ไม่ว่าพวกมันอาจจะยิ่งอาลัยอาวรณ์ก็ได้ ตายไปแล้วพันปีก็ไม่ลืม ต่อให้ลืมไปแล้วพันปีก็ไม่ย่อยสลาย” เซียวเลียงเข้าร่วมวงสนทนา “พวกมันไม่ได้เปิดใจให้กว้าง”

“เพราะจั้นการที่หนูปล่อยวางไม่ลงก็ยังเป็นเรื่องที่ให้อภัยได้สินะคะ” เจิงเซวียิ้มบาง

จางอวี่ม่อโอบไหล่ของเจิงเซวีย ก่อนถูคางของตัวเองกับขมับของเธอ “จะปล่อยวางลงง่ายๆ แบบนั้นได้ที่ไหนละ น้ำเองก็คิดถึงแม่ของหลาน

“พวกเราโตมาด้วยกัน พอถึงวันหยุดก็ขลุกอยู่ด้วยกันตอนเด็กๆ แม่หลานเรียนดี ช่วยน้ำทำการบ้านประจำ น้ำยังเคยลอกเรียงความของแม่หลานเลย”

“ทำไมเรื่องที่ผู้ใหญ่เคยทำเหมือนกันในตอนเด็ก แต่กลับไม่ให้เด็กทำเรื่องแบบนั้นล่ะคะ”

“หลานหมายถึงลอกการบ้านนะเหรอ”

“ใช่ค่ะ ถ้าพ่อหนูรู้ว่าหนูลอกการบ้านคนอื่นคงจะโกรธแค้นเลย”

“หึ ๆ ความสองมาตรฐานถือเป็นเรื่องปกติ ตอนเด็ก ๆ พ่อของหลานต้องเคยลอกการบ้านเหมือนกันแน่ ๆ ตอนนี่ต้องลำบากกับการเป็นพ่อคน ก็เลยไม่อนุญาตให้ลูกลอกการบ้านนะสิ หลานลอกการบ้านคนอื่นบ่อยหรือไง”

“ก็ไม่นับว่า ‘บ่อย’ หรอกค่ะ หนูลอกข้อสอบของจางหลิงหลิง ที่อยู่ข้าง ๆ ตอนสอบกลางภาค น้ารู้ไหมคะว่าเธอชั่วร้ายแค่ไหน”

“หืม”

“เธอจงใจให้คำตอบผิด ๆ กับหนู ผลลัพธ์คือเธอสอบได้ เก้าสิบกว่าคะแนน หนูได้แค่เจ็ดสิบกว่าคะแนนเอง”

จางอวี่ม่อหัวเราะจนน้ำตาไหล เด็กอายุเท่านี้ก็มีเล่ห์เหลี่ยม กันแล้วหรือ

ดูเหมือนว่าจ้าวอี้ซิงจะผันไปได้ห้าสิบตอนแล้ว เขาหลับอย่างชนิดที่ไม่แบ่งแยกกลางวันกลางคืน

ครั้นเชียวเลียงจอตระกี่ปลุ๊กให้อี้ซิงตื่น ทั้งหมดหยุดพัก กินอาหารกันที่ร้านบะหมี่เล็ก ๆ

เตาเชียวเมี่ยนหนึ่งซามต่อหนึ่งคน

ร้านบะหมี่เล็ก ๆ นี้ด้านหน้าไม่มีหม้อบ้าน ด้านหลังไม่มีร้านค้า² ทว่าทำบะหมี่ได้อร่อยถูกปากอย่างยิ่ง

การเดินทางไปกลับยี่สิบกว่าชั่วโมงโดยรถยนต์ ตอนขาไปจิตใจจ้าวอี้ซิงทุกข์ระทม ตอนขากลับหน้าตาเลอะไปด้วยฝุ่น

“ทำไมฉันถึงโกรธขนาดนี้นะ” อี้ซิงเอ่ยบนรถเป็นครั้งแรก “ทำไมสวรรค์ถึงให้เธอมีชีวิตอยู่แค่สามสิบห้าปีเองล่ะ”

² หมายถึงอยู่ในสถานที่ห่างไกล

จางอวี่ม่ออยากปลอบโยนเขา แต่เธอก็เผชิญปัญหาเดียวกัน เธอกำลังค้นหาคำตอบว่าทำไมชีวิตจึงจากไปเร็วนักทำไมกัน

“การมีชีวิตอยู่ของเธอไปขัดขวางใครเข้าหรือไง มีอัตราการรอดชีวิตห้าสิบเปอร์เซ็นต์ แต่พวกเขากลับอยู่ในความเป็นไปได้ อีกฝั่งหนึ่ง”

ความเป็นไปได้ เจ้าสิ่งนี้ช่างเป็นความย้อนแย้งที่ยิ่งใหญ่เสียเหลือเกิน เปอร์เซนต์มอบความหวังให้ผู้คน แต่โดยรูปธรรมแล้วผลลัพธ์แต่ละกรณีถ้าไม่ใช่ศูนย์ก็เป็นหนึ่ง รอดชีวิตหรือไม่ก็เสียชีวิต “ฉันเคยทำอะไรโหดร้ายทารุณหรือ สวรรค์ถึงทำกับฉันแบบนี้”

จางอวี่ม่อถอนหายใจเบาๆ “เฮ้อ ก็อาจจะแคว้งโง่แบบนี้” ก่อนหน้านั้นในใจของจางอวี่ม่อแบ่งคนออกเป็นสองประเภท คือคนขยันทุ่มเทกับคนขี้เกียจเหลวไหลเท่านั้น ทว่าตอนนี้จางอวี่ม่อแบ่งคนออกเป็นสองประเภท แต่เป็นคนโชคดีกับคนอัปโชค จ้าวอิซิงเริ่มโทษตัวเอง “ฉันควรจะเฝ้าดูเธอไม่ให้เธออดหลับอดนอนมากขนาดนั้น เธอนอนน้อยเกินไป”

“เธอชอบเขียนต้นฉบับตอนกลางคืน โทษพี่ไม่ได้หรอก”

“หา เธอเป็นทีมเดียวกับฉันตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” อิซิงขยิบตาให้อวี่ม่อ

“ก็ตั้งแต่ที่ฉันรู้สึกว่าจะหาหลังของพี่เขยเปิดเผยคำว่า ‘เศร้าใจ’ สองพยางค์ออกมา นั่นแหละ”

ลมฤดูใบไม้ร่วงม้วนหอบทรายสีเหลือง ขมุกขมัวจนมองไม่ออกว่ากี่โมง ครันใกล้จะถึงบ้านฝนก็ตกหนัก หยาดฝนคล้าย

โคลนหยดใส่กระจกที่บดบังสายลมเอาไว้ อากาศทางเหนือตั้งแต่เดือนมกราคมถึงตุลาคมต้องการเพียงฝนหอบหนึ่งก็ทำให้ทางตะวันตกเฉียงเหนือเกิดสายฟ้าแลบแปลบปลาบแล้วเข้าสู่ฤดูหนาว

“พวกเราโชคดีจริงๆ” เจิงเซวียมองฝนนอกกระจก “ถ้าพวกเรามาช้าสักสองวัน ใบไม้สีเหลืองที่เอ่อจื๋นาก็จะโดนฝนสาดจนร่วงหมดแล้ว”

ความรักและความห่วงใยกลั่นออกมาเป็นเมนูอาหาร
ความคิดถึงจึงปรุงออกมาเป็นมือค้ำของครอบครัว

ชีวจือ คอลัมน์สูตรอาหารผู้เรียบแหลมและมีอารมณ์ขันจากไปด้วยโรคมะเร็ง
จำว้อซัง ผู้เป็นสามีจึงต้องเผชิญหน้ากับความโดดเดี่ยวและดูแลลูกสาววัยเก๋างวบเพียงลำพัง
สิ่งที่ผู้เป็นภรรยาและแม่ตั้งใจไว้ให้คือหนังสือทำอาหารที่เธอเขียนเอง ราวกับจะบอกว่า
ชีวิตก็อาจจะไม่ต่างจากการทำอาหาร เพราะสิ่งสำคัญอยู่ที่การเอาใจใส่

สองพ่อลูกเรียนรู้ที่จะกลับมาใช้ชีวิตปกติผ่านการปรุงเมนูอาหารที่ทำให้หัวใจอบอุ่น
ทั้งคู่ค่อยๆก้าวออกจากเงามืดของความสูญเสีย ปลอ่ยกวาง และได้พบความสุขอีกครั้ง

บนโต๊ะอาหารที่เป็นเหมือนละครฉากหนึ่ง พ่อและลูกสาวนึกย้อนถึงอดีต
มองหาร่องรอยความรัก และค้นพบความทรงจำแสนอบอุ่น

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6910-6

9 786161 869106

Illustration: Artmeesri